A°. 1848. N°. 134.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag*, *Zaturdag* en *Zondag*, is *f* 5 in de drie maanden.

DONDERDAG 29 JUNI.

De prijs der Advertentiën is van *een* tot *vijf* regels, *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

RUSLAND.

De doffe geruchten en somtijds meer bepaalde opgaven over de uitrustingen en troepenbewegingen der Russen blijven aanhouden. Volgens de *Königsb. Ztg.* kwamen den 10den juni 120 kanonnen in Kowno aan, waarvan er 70 naar Warschau werden gezonden. Bij Warschau en in het zuiden van het koningrijk schijnen de troepen bijeen te trekken. Aan de *Breslauer Ztg.* wordt, uit den mond der Russische soldaten, die over de brug der Drewenz bij Gollub met de Pruisen spraken, berigt, dat aan gene zijde van de grenzen tot Naszawa ten minste 60,000 man Russen en Kozakken benevens 6 à 8 batterijen geschut stonden. Een Russische wachtmeester verzekerde dat hij eenen Russischen generaal had hooren zeggen, dat er binnen weinige dagen nog aanzienlijke versterkingen verwacht werden, en er aan de grenzen ongeveer 200,000 tot 250,000 man met eene evenredige artillerie verdeeld waren, welke gezamenlijke troepen bestemd zouden zijn het oproerige Duitschland, voornamelijk Pruisen, in toom te houden. Nog meldt de berigtgever dat er dagelijks door de Russische artillerie oefeningen met het geschut worden gehouden. Een ander correspondent schrijft aan hetzelfde blad: Thans, nu het toch weder mogelijk geworden is naar Polen te reizen, kunnen wij uit den mond van eenen aanzienlijken Russischen ambtenaar melden, »dat voorloopig reeds de streek van Warschau tot Turck over Kolo geheel door Russische militairen bezet is, zoodat in de dorpen in eene boerenhut niet zelden 25 tot 30 man in kwartier moeten liggen." Over het algemeen zegt men daar ook dat deze troepenbewegingen Pruisen gelden en dat de Russen binnen weinige dagen de Pruisische grenzen als vijanden zullen overtrekken. Een ander aanzienlijk ambtenaar in Kalisch meent met zekerheid te weten, »dat de Keizer binnen weinige dagen tot vaststelling van de Poolsche constitutie in Warschau zal aankomen, als ook dat de Russen reeds zeker den 27sten (15) dezer maand naar Pruisen zullen oprukken, waartoe reeds 140 groote transportwagens besteld zijn." Wij deelen deze berigten eenvoudig mede, zonder voor de juistheid in te staan.

HONGARIJE.

Pesth, *20 juni*. De Illyrisch-Servische opstand neemt hoe langer zoo meer een ernstig karakter aan. Gisteren kwam hier eene estafette uit het Bacser Committaat aan, die de spoedigste hulp tegen de opstandelingen vordert. Het committaat van Pesth wordt uitgenoodigd 10.000 man mobile nationale garden te laten uittrekken. De opstand heeft zich over al de Militaire Grenzen van Servië en Croatië en over Servië uitgebreid. Van de Romeinsche Schans tot Tamenitz bij Carlowitz strekt zich het staande leger der reeds 20.000 man sterke en nog altijd toenemende opstandelingen uit. Een groot gedeelte hiervan bestaat uit grensbewoners, die om hunne dapperheid algemeen bekend zijn. Zij hebben ook 10 stukken geschut en zijn van munitie goed voorzien. Van Hongarije en het Hongaarsche ministerie willen de Serviërs niets weten, en zij volgen alleen de bevelen van hun eigen provisioneel Nationaal Committé. De regerings-commissaris *von Hrabowsky* is nog te zwak om tegen de opstandelingen iets te kunnen ondernemen, waarom hij zich genood zaakt gezien heeft een' wapenstilstand van twee weken met hen te sluiten. De voornaamste eisch van het provisioneel Nationaal Committé bestaat daarin, dat het Servische gedeelte van het Bannaat en de Militaire Grenzen tot een van Hongarije gescheiden Wojwodschap onder den reeds gekozen Wojwode *Schuplikatz* gevormd en met Croatië, Slavonië en Dalmatië verbonden worden. De Grieksche niet-geünieerde Serviërs zouden in het ergste geval besloten hebben zich in de armen van de Russen, die met hen dezelfde godsdienst belijden en van gelijke afkomst zijn, te werpen; de roomsch-katholijke Kroaten zouden daarentegen een' afkeer van het Russificerende popendom koesteren. — *Naschrift*. Het gerucht verbreidt zich, dat het in Groot-Tikinda tot een' strijd tusschen de opstandelingen en de militairen gekomen is, waarbij de laatsten het onderspit zouden gedolven hebben. Dit verdient echter nadere bevestiging.

DUITSCHLAND.

Berlijn, *25 juni*. Eindelijk ben ik in staat u de zamenstelling van het nieuwe kabinet met *zekerheid* mede te deelen; het bestaat uit: *Auerswald*, president-minister; *Hansemann*, Finantiën; *Milde*, Koophandel; *Kühlwetter*, Binnenlandsche Zaken; *Schleinitz*, Buitenlandsche Zaken; *Maerker*, Justitie; *Schreckenstein*, Oorlog; *Rodbertus*, Eeredienst. Bevat het spreekwoord: wat lang duurt, wordt goed, waarheid, dan mogen wij iets goeds van het nieuwe ministerie verwachten, hetwelk zoo wij hopen het grootste gebrek van zijnen voorganger, halve maatregelen en werkeloosheid, zal weten te vermijden. *Het land verwacht daden*, *het verlangt de verandering*, *die in de hoofden heeft plaats gehad*, *zich in den kortsten tijd*, *ook in zijne regeringsaangelegenheden te zien afspiegelen*, *de omwenteling in het organismus van den staat te zien doordringen*; het wil, dat een nieuw Pruisen gevormd worde, dat het provisoir, gedurende hetwelk men het land drie maanden lang met de oude versletene machine regeerde, eindelijk eens ophoude. Voldoet het ministerie aan deze billijke eischen, dan zal het ook de meerderheid in de Kamer niet ontbreken; mogt het echter ook de ongelukkige staatkunde van laveren en talmen volgen, dan is zijn val nabij, en wij zijn dan de regering der uiterste linkerzijde, die wel eens minder omslag met onze oude instellingen kon maken, een goed eind nader gekomen. — De afgevaardigde, van wien men meermalen zeide, dat hij in de Tuighuis-zaak gewikkeld zoude zijn, heet *Kuhr* en vertegenwoordigt het kiesdistrict Tilsit; het zou zonde zijn, den lande den naam van dezen braven volksvertegenwoordiger te onthouden. De zaak is voor het overige ten genoege van alle belanghebbenden opgehelderd. De heer *Kuhr* is *toevallig* in het Tuighuis gekomen, waar hem een jonge *met geweld* een koninklijk Pruisisch geweer ter hand heeft gesteld; of de heer *Kuhr*, volgens het op dien dag gewone tarief, den jongen een fooitje van 2 sgr. overhandigd heeft, daarvan zwijgt de geschiedenis. Zeker is het evenwel, dat de heer *Kuhr* den volgen morgen niets dringenders te doen had, dan het geweer weder ten dienste van het vaderland te stellen, en hiervan aan de, tegen alle verwachting *nog bestaande*, magt kennis te geven. — Men zegt dat het hof binnenkort weder te Berlijn zal komen; men zou bij die gelegenheid eene groote republikeinsche beweging willen doen plaats hebben.

ENGELAND.

Londen, *24 juni*. De scherpe personaliteiten, die heden avond in het Parlement plaats hadden — Lord *Grey* en de heer *Hawes* zouden officieele stukken teruggehouden en verminkt hebben — houden de aandacht zeer bezig. In het algemeen moet men lord *J. Russell* toestemmen, dat alle Engelsche staatsmannen sedert eene reeks van jaren boven elk schandelijk vermoeden verheven geweest zijn. En dit is eene verschijning, die de menschheid als een bewijs van haren vooruitgang aanvoeren en zich tot eere rekenen mag. De meeste groote staatsmannen van Rome zijn met woeker, bedrog en de onteerendste misdaden bezoedeld en de verwijten, die gisteren eenen Engelschen minister gedaan werden, zijn op verre na niet zoo zwaar en gemeen als de smaadredenen, die *Demosthenes* en *Aeschines* in hunne beroemdste redevoeringen gebruikten. Welke aanmerkingen men nu ook met grond op het tegenwoordige regeringsstelsel van het Engelsche rijk moge maken, men zal het toch den roem niet kunnen onthouden, dat onder hetzelve van *Chattam* tot *Canning* en *Peel* eene reeks waarachtig groote en edele staatsmannen ontstaan is en gewerkt heeft, zoo als er de wereldgeschiedenis tot nu toe geene andere heeft aan te wijzen.

De lusteloosheid in den handel blijkt hieruit ten duidelijkste, dat in weerwil van de vermindering van het disconto op 3½ pCt., de voorraad van geld van de bank aanmerkelijk is toegenomen.

BELGIE.

Brussel, *26 juni*. Heden heeft de Koning de zitting der wetgevende Kamers met de volgende troonrede geopend:

»Mijne heeren! Ik acht mij gelukkig mij weder te midden van de vertegenwoordigers der natie te bevinden.

Tegenover de woelingen, die Europa schokken, is België kalm, vol vertrouwen en sterk gebleven. Ik gevoelde de behoefte om in het openbaar uit te drukken, hetgeen mijn hart daarover aan dankbaarheid en regtmatigen hoogmoed gevoelde.

De in den staatkundigen toestand van onderscheidene landen ontstane veranderingen hebben niets aan onze vroegere goede betrekkingen ontnomen.

Onze officiële betrekkingen met de Fransche republiek zijn gevestigd in de termen eener wederkeerige welwillendheid.

Van alle zijden hebben wij blijken van sympathie en achting ontvangen.

Belangrijke wetten hebben de vorige zitting gekenmerkt.

De kring der staatkundige regten is aanmerkelijk uitgebreid geworden, en de eerste aanwending der electorale hervorming heeft bewezen, dat wij niet te veel van de natie hadden verwacht.

De organisatie der burgerwacht wordt met ijver voortgezet. De uitmuntende geest der bevolkingen verzekert den goeden uitslag en maakt dien gemakkelijk.

Buitengewone lasten zijn door de omstandigheden over het land gebragt. Het heeft de noodzakelijkheid daarvan ingezien en die met moed gedragen.

Door middel der in de vorige zitting goedgestemde finantiële maatregelen, is ons vaderlandslievend leger op eenen eerbiedwaardigen voet van verdediging kunnen gebragt worden.

De voor de buitengewone behoeften bestemde subsidiën zijn eerst den 1sten september goedgekeurd. Maar, door de wijze voorzigtigheid, welke wij in onze uitgaven hebben aan den dag gelegd, zijn geene nieuwe lasten noodig geworden, en, bijaldien geene onvoorziene verwikkelingen zulks beletten, zullen de goedgestemde kredieten toereikend zijn om het einde des jaars te bereiken.

Al onze pogingen, mijne heeren, moeten daartoe strekken, om aan België eene goede finantiële gesteldheid te verzekeren. Daarin ligt, voor een gedeelte, zijne veiligheid. Het gewone budget der uitgaven zal verminderd worden. Mijne regering heeft vast besloten om achtervolgens krachtdadige bezuinigingen in te voeren.

Onderscheidene belastingen zullen in haren grondslag moeten gewijzigd worden.

Wij zullen voortgaan om met opregte zorgvuldigheid alle maatregelen op te sporen, geschikt om den toestand der arbeidende klassen op te heffen en te verbeteren.

Wij hebben aan het werk voedsel verstrekt. De schatkist heeft hare verpligtingen getrouwelijk kunnen vervullen. De last der vlottende schuld heeft opgehouden het crediet te drukken, de toekomst zal de opofferingen van het verledene beloonen.

Wij bevinden ons in een tijdvak vol van moeijelijke beproevingen voor de Europesche maatschappij. België zal zich niet laten afleiden van den verstandigen en veiligen weg, dien het heeft ingeslagen.

Het heeft, door eene gelukkige overeenstemming, hechtheid met vooruitgang, orde met het gebruik van alle vrijheden kunnen vereenigen.

Om zich op dat standpunt te handhaven, om met goed gevolg hare zending van vrede en arbeid te volbrengen, behoeft de natie slechts vertrouwen in zich zelve en eendragt.

Gij, mijne heeren, die de getrouwe uitdrukking harer gevoelens en wenschen zijt, gij, aan wie zij hare dierbaarste belangen in bewaring heeft gegeven, gij zult waardiglijk hare verwachting beantwoorden, gij zult aan de regering de welwillende medewerking schenken, welke zij noodig heeft om hare moeijelijke taak te volbrengen, en op nieuw zullen onze vereenigde pogingen zich jegens het land verdienstelijk hebben gemaakt."

Deze aanspraak werd met de levendigste toejuigingen begroet.

De daarop gevolgde wapenschouwing was schitterend. De burgerwacht was voltallig daarbij verschenen en vertoonde een heerlijk aanzien.

FRANKRIJK.

Parijs, *24 juni*. Het gevecht was gedurende dezen dag het hevigst op het plein Lafayette, bij de brug van *l'hôtel Dieu*, die van St. Michel en in de Cité. Bij *l'hôtel Dieu* en in sommige straten werd uit de vensters geschoten. In de Cité heeft men houwitsers moeten gebruiken om zich van de huizen meester te maken, waarin de opstandelingen zich hadden teruggetrokken.

Ten tien ure was Parijs door de militairen bezet; den gauschen nacht door zijn troepen aangekomen, die onmiddellijk op de boulevards de grachten en pleinen hebben post gevat. Des morgens kwamen de nationale garden van Rouaan, Melun en Nantes aan.

Er zijn drie- à vierhonderd personen gearresteerd en in de Tuileriën opgesloten. Velen hadden aanzienlijke geldsommen bij zich.

Ten half een ure doorliepen de volksvertegenwoordigers de straten, aan de nationale garde bekend makende, dat de leden der Uitvoerende Commissie hun ontslag hadden ingediend, welk berigt met vreugde en onder de kreeten van: *Leve de Republiek!* is ontvangen.

In de voorstad du Temple waren ten twee ure nog barricaden, welke wederstand boden. Generaal *Lamoricière* verwonderde zich bij zijne komst aldaar ten half drie ure over het gering aantal troepen dat er zich bevond, en op de vraag wat met de gevangenen moest worden gedaan, antwoordde hij: »Wat gij wilt. De krijgsraad zal hen binnen 24 uren laten fusilleren, zoo gij zelf hun geen regt doet."

Victor Hugo is in zijn costuum van vertegenwoordiger aan het hoofd van een peloton nationale garde in de straat du Temple tegen eene barricade opgerukt. De gemeenschap tusschen de beide oevers der Seine is geschorst. Kurassiers rijden in vollen ren door de voorstad St. Germain.

Ontzagwekkende maatregelen zijn genomen tot beveiliging van het Luxembourg en van de Bank.

De opstandelingen hebben de roode vlag opgesteken en ageren bij uitsluiting onder den kreet van: *Leve Barbès!*

Het stelsel van aanval, door generaal *Cavaignac* aangenomen, is om de nationale garde te bezigen tot verhindering van eene verdere uitbreiding van den opstand; en met de overige nationale garden, de mobiele garde en het leger de wijken te omsingelen, waar de opstandelingen zich hebben geposteerd, en hen alzoo in een' steeds naauwer wordenden kring in te sluiten.

De nationale garde heeft een' buitengewonen moed aan den dag gelegd. Men verhaalt daarvan feiten, die aan het oude Sparta herinneren. Zoo zag een nationale garde, *Leclercq* genaamd, zijn zoon, doodelijk gewond, naast zich nederstorten. »Ik heb mijn anderen zoon bij zijne moeder gelaten," zeide hij. »Ik ga hem halen, hij zal ook voor de zaak der orde weten te sterven." Inderdaad neemt hij zijn gekwetsten zoon op de schouders en komt op de plaats des gevechts met zijn tweeden zoon terug.

Zoowel gisteren als heden zijn de meeste officieren der nationale garde in de rijen der nationale garde teruggehouden voor de verdediging der bedreigde orde. Daarenboven is de gemeenschap zeer moeijelijk. Van de eene wijk naar de andere kan men slechts door middel van een vrijgeleide of eene verlofkaart komen. En toch schijnt op dit oogenblik de toestand geruststellender dan vroeger. De linkeroever van de Seine schijnt geheel bevrijd, en alle barricaden aldaar opgeheven te zijn. Aan den regteroever blijft de weerstand op drie hoofdpunten voortduren, bij de Bastille en in de voorstad St. Antoine, in de voorstad du Temple en bij St. Lazarre. Op dit oogenblik vecht de nationale garde met de opstandelingen bij La Chapelle. Over deze geheele lijn van den boulevard, hebben de opstandelingen de onder hunne rijen strijdende metselaars gebruikt, om de muren af te breken en daarmede ontzaggelijken barricaden te vormen. De generaal *Cavaignac* laat op dit punt een regen van kogels, schroot en brandkogels nedervallen.

De procureur-generaal bij het hof van Parijs heeft besloten, dat alleen de proclamatiën van het Bewind op de muren zullen mogen aangeplakt worden.

In den aanval, gisteren op het Panthéon, waar zich de opstandelingen gebarrikadeerd hadden, gedaan, hebben de voortbrengselen der kunst veel geleden. Drie honderd opstandelingen hadden naar het Henderiks-collegie de wijk genomen; de mobile garde vervolgde hen daar, en na de kweekelingen en de hoogleeraren te hebben doen vertrekken, hebben zij alle drie honderd onmeedoogend over de kling gejaagd.

Op nieuw komen de nationale gardes uit verscheidene steden aan. Die van Peronne, Louviers, Amiens, Rouaan, en andere zijn toegesneld.

Half een ure. In de rigting van het klooster St. Lazarre wordt het gebulder van het geschut vernomen.

De nationale garde van Pontoise heeft ontzettend geleden. Volgens het algemeen gevoelen zullen de dagen van 23, 24 en 25 juni meer slagtoffers kosten dan de omwentelingen van 1830 en februari 1848 te zamen. Vele der kleine dagbladen zijn niet verschenen; men hoort geen van alle bladen door de straten rondventen. De opstandelingen maken bijna geene gevangenen. Men heeft achter de barricaden vele bebloede hoofden gezien, op bajonnetten, lansen of pieken gestoken. Hunne vaandels worden door eene roode muts bekroond. Op vele punten is hun doel plundering en brand. De mairie van het 8ste arrondissement en vele hôtels van de Place Royale zijn door hen in brand gestoken.

Half drie ure. Onderscheidene volksvertegenwoordigers snellen over de boulevards. Overal worden zij met den kreet: *Leve de Nationale Vergadering!* ontvangen.

Drie ure. Een volksvertegenwoordiger, door een adjudant gevolgd, kondigt aan, dat 200 opstandelingen gevangen genomen zijn. [Men zegt, dat generaal *Cavaignac* daarvan 50 tegelijk heeft doen doodschieten]. Twaalf honderd werklieden uit Rouaan, komen thans de Parijsche oproerlingen te hulp. De stukken geschut en de kruidwagens, snellen onophoudelijk, in galop over de boulevards. Op drie onderscheidene punten zijn het kanon- en geweervuur het levendigst: 1o. Aan de barrières Rochechouart en Poissonnière, tegen de bijna ondoordringbare barricaden; 2o. op den boulevard Beaumarchais en de voorstad St. Antoine; en 3o. op de hoogten van den Plantentuin. Met ieder oogenblik worden talrijke gevangenen naar de Tuileriën overgebragt.

In de voorstad St. Marceau, grootendeels door de opstandelingen bezet, hebben vrouwen kokend water en vitriool op de stedelijke en mobile nationale garden, uit de vensters geworpen. De kolonel van het 48ste regement van linie is gesneuveld en de generaal *Damiesné*, kommandant der mobile garde, doodelijk gekwetst. In den omtrek van het Panthéon heeft men een groot aantal geweren in de secreten geworpen.

Zeven ure des avonds. De strijd is niet geëindigd, zoo als de generaal *Cavaignac* gehoopt had. Hij duurt reeds den geheelen dag met eene hardnekkigheid voort, waarvan inderdaad geen voorbeeld is te geven. Sedert drie ure namiddag is het vuur heviger dan ooit geworden, vooral op drie punten, waarvan de opstandelingen geheel meester waren: het klooster St. Lazare, la Chapelle en de boulevard Beaumarchais. Onmogelijk is het een denkbeeld te geven van de sterkte der barricades, aan den kant van Montmartre, la Chapelle en Lazare, opgerigt. Men ziet er een vierkant, onder anderen, die eene stevige vesting mag genoemd worden.

Ten zes ure zijn nogtans de twee groote barricaden, aan de barrière Rochechouart gevormd, door de linietroepen en de nationale garde ingenomen. Ook het klooster St. Lazarre werd genomen, en men zag zich nagenoeg van Montmartre meester. Maar op dit oogenblik (7 ure) duurt de strijd levendiger voort dan vroeger.

Gedurig hoort men aan den kant der boulevards du Temple, Beaumarchais en van de voorstad St. Antoine, het geschut losbarsten.

Het was ook hoog tijd, dat St. Lazarre en Montmartre vermeesterd werden. Sedert het begin van den strijd was dit gewigtig punt geheel van troepen ontbloot en de werklieden, van alle gemeenschap meester, dreigden alles in brand te zullen steken, als zij gedwongen zouden worden te wijken.

Men heeft groote bakken met terpentijn en pik, benevens ontzaggelijke massa's werk zien aanbrengen, ten einde dit hun helsche plan ten uitvoer te brengen. Maar de levendigheid van den aanval, die hen verjoeg, heeft hun zulks belet. Nogtans hebben zij ééne enkele poging gedaan; een der huizen is, door middel van eene brandspuit, met alcohol bespoten; maar de proef is niet gelukt, hetzij dat de opstandelingen den tijd niet hadden het huis in den brand te steken, hetzij dat de alcohol geen vuur gevat heeft.

Gedurende de beide dagen, waarin zij van Montmartre meester gebleven zijn, hebben zich de werklieden aan de afgrijselijkste bedrijven overgegeven. Herhaaldelijk zijn in alle huizen, zonder onderscheid huiszoekingen gedaan, niet alleen om er wapenen te zoeken, maar ook om de bewoners te noodzaken, met hen te strijden. Er zijn huizen, die op die wijze driemaal op éen dag doorzocht geweest zijn. Daarenboven hebben de werklieden heden eene publicatie aangeplakt, waarbij zij de inwoners tot de wapenen oproepen. »Wij zullen vermoorden of vermoord worden," riepen zij den bewoners toe: »maar wij zullen niet wijken. Bidt God, dat wij de overwinning behalen; want, wanneer wij overwonnen worden, dan wordt Montmartre tot den laatsten steen in de asch gelegd." Hoezeer grootendeels verjaagd, zijn de opstandelingen op dat uur nog meester van eenige punten van Montmartre. Niets haalt bij den angst, sedert twee dagen door de ongelukkige bewoners van die wijk doorgestaan. Met elk oogenblik wachten zij plundering en moord.

De nationale garde in die wijk trachtte zich te vergeefs te wapenen. Zoodra zij een dertig man sterk waren, werden hun de wapenen ontnomen. Een officier, die zich in zijn uniform vertoonde, werd, op bedreiging van vermoord te worden, gedwongen zich aan hun hoofd te stellen.

Intusschen wordt overal nog gevochten. Nimmer is eenige opstand bloediger geweest. Onafhankelijk van de boulevards Beaumarchais en du Temple, alsmede van de voorstad St. Antoine, barsten van tijd tot tijd gevechten los in de wijken, die men tot de rust hersteld waande.

Het dagblad *la Presse* is heden op bevel van den generaal *Cavaignac* aan den brievenpost in beslag genomen. Te midden van de bedroevende omstandigheden, waarin de staat zich thans bevindt, wordt de aanhoudende oppositie van dat blad algemeen afgekeurd.

Het is vooralsnog onmogelijk, om het getal der opstandelingen te bepalen; het eenige wat met zekerheid kan worden gezegd is, dat het meestal arbeiders zijn van de nationale werkplaatsen. De werklieden van de particuliere werkplaatsen hebben aan den strijd geen deel willen nemen. Het grootst gedeelte dezer lieden heeft zich echter niet bij de nationale garde willen voegen, omdat zij op hunne broeders niet wilden schieten, doch hebben zij zich ook niet met de opstandelingen willen vereenigen.

Men beweert dat op onderscheidenen barricaden gezegd is: »men heeft ons plundering beloofd, wij zullen die hebben of ons laten dooden."

Zonder verder te willen gaan, kan men zonder aarzelen verklaren, dat de beslissende strijd tusschen de roode en de driekleurige republiek gestreden is. Deze veldslag, die reeds sedert den dag na de omwenteling dreigende was, heeft de driekleurige republiek gewonnen, doch tot welken prijs? Zij kost vier maanden ellende, eindigende met een bloedigen strijd, waarbij bloedverwanten en vrienden zijn gesneuveld. Had zij den slag verloren, dan ware den volgenden dag het schavot in Parijs opgerigt, de geregtelijke moorden zouden hebben begonnen, na vooraf te zijn gegaan door eene belasting van 1000 millioen, den rijken opgelegd, en door de ontwapening der nationale garde.

Het voorwendsel tot den opstand dezer laatste dagen was ellende; maar wat daartoe het meest heeft aanleiding gegeven, zijn de maatregelen, ten aanzien der nationale werkplaatsen genomen. Na den 24sten februari had het Voorloopig Bewind aan het volk beloften gedaan, die het niet nakomen kon. De Nationale Vergadering moest natuurlijk daaraan een perk stellen; het volk, door zijne opruijers misleid, heeft daarin slechts eene reactionnaire handeling gezien en is tot opstand overgeslagen. Dit is de eerste opstand, dien men eene maand geleden voorzeide. Nu is de uiterste partij dood.

De tweede insurrectie zal plaats hebben ten gunste van *Lodewijk Bonaparte*, wanneer men tot de verkiezing van een president der Franscae republiek zal overgaan. Men heeft vele werklieden hooren zeggen: »Wij willen nu niet vechten, want wij zouden de tegenwoordige regering hebben omvergeworpen, om eene andere in de plaats te stellen, en daarbij zouden wij niets gewonnen hebben; maar gold het *Lodewijk Bonaparte* dan zou geheel Parijs oprukken."

Overigens zou de nationale garde, die nog vrij talrijk tegen de roode republiek is opgekomen, dit welligt niet doen tegen een *Bonaparte*.

Het aantal dooden en gekwetsten is zeer aanzienlijk; het ware niet te verwonderen, dat het 12 à 1500 beliep. Ook zijn er vele gevangenen gemaakt.

De rails van den Noorder spoorweg en van dien naar Orleans zijn op onderscheiden plaatsen opgebroken. Men gelooft echter niet dat de dienst is gestaakt.

Eenige wijken hebben door het geschut vreeselijk geleden. Het huis genaamd *la Belle Jardinière*, is geheel vernield.

Half twaalf ure des nachts. Om twaalf ure zal een extra trein vertrekken, daar de gewone niet heeft kunnen weggaan. De berigten, die wij thans kunnen mededeelen, zijn eenigzins gunstiger. Sedert 7 ure heden avond, tot nu toe, heeft de strijd voortgeduurd, met gelukkig gevolg voor de zaak der orde. De opstandelingen van alle kanten, al meer en meer teruggedrongen, houden nog slechts in de voorstad St. Antoine stand. Morgen, hoopt men, zal eindelijk eens aan dien rampzaligen strijd een einde gemaakt zijn.

— Uit Marseille schrijft men als volgt: Op den 22sten dezer hebben onze werklieden de nationale werkplaatsen verlaten; zij trokken in lange rijen naar de prefectuur, waarvan de toegangen verdedigd worden door sterke piketten nationale garde en linietroepen. Er wordt appèl geslagen; redacteurs en zetters (zegt de *Courrier de Marseille*), wij snellen allen naar onzen wachtpost. De winkels worden gesloten. Wederom een dag van onrust, een dag die verloren is voor den braven en ijverigen werkman.

PS. Uit een' brief. Er worden snaphaanschoten gehoord; men zegt, dat verscheiden menschen gekwetst en drie gedood zijn.

— De *Précurseur* zegt, dat per duif heden morgen te Brussel de tijding was aangebragt, dat men een der wijken van Parijs had in brand gestoken en dat het bloedige gevecht op straat thans bij den gloed der vlammen werd voortgezet.

— De insurgenten hadden heden morgen het geheele *faubourg St. Antoine*, het *hôtel Dieu* (in de *Cité*), de kerk *St. Severin* en het plein *St. Lazare* nog bezet, alsmede de hoogten van de *faubourgs St. Jacques* en *St. Marceau*. Het *faubourg St. Antoine* stond gisteren alle aanvallen door en is zoo goed versterkt, dat het volkomen onneembaar wordt. Generaal *Cavaignac* laat het als eene vesting belegeren en bestormen en heeft besloten het in het ergste geval te ondermijnen en in de lucht te laten springen. Het *hôtel Dieu* zal nog moeijelijker te nemen zijn, wanneer de insurgenten zich niet overgeven, daar men het, dewijl het een gasthuis is, noch bombarderen, noch uithongeren mag. Aan welken kant heden de overwinning gebleven is, kan ik u niet melden, daar

het volstrekt onmogelijk is iets te vernemen en iedereen in zijne straat als in eene gevangenis opgesloten is. De aanval is op alle punten om 9 uur begonnen; evenwel hoort men weinig van het kanon- of geweervuur, daar er een sterke wind waait, die deze noodlottige muzijk op zijne vleugelen medevoert. Welk einde de zaak echter ook moge nemen, zoo zou toch de burgeroorlog met eene volkomene nederlaag der opstandelingen niet geëindigd zijn. Zij zullen ongetwijfeld naar de departementen terugtrekken, en daar de stemming der arbeiders in de steden aldaar niet beter is dan hier, zoo gaan wij eenen langdurigen burgeroorlog te gemoet. — Aan beide kanten heeft men gisteren het standregt dikwijls met de grootste wreedheid uitgeoefend en aan beide kanten heerscht eene woede die niet met *éene* nederlaag eindigt.

— Generaal *Cavaignac* heeft den 24sten de drie volgende proclamatiën doen bekend maken:

»*Burgers!* Uw bloed zal niet te vergeefs vergoten zijn! Verdubbelt uwe inspanningen, beantwoordt aan mijne oproeping, en de orde zal, dank zij u, dank zij de medewerking van uwe broeders, het leger, weder hersteld worden. Burgers! niet alleen het oogenblik, maar de toekomst van Frankrijk en de republiek, zal door uw heldhaftig gedrag verzekerd worden. Niets komt zonder smarten, zonder opofferingen tot stand. Gij moet het begrepen hebben, gij vrijwillige soldaten der verlichte natie! vertrouwt op uwen bevelhebber, rekent op hem, zoo als hij op u rekenen kan. De kracht, die met de rede, de wijsheid, het gezond verstand en de vaderlandsliefde gepaard gaat zal over de vijanden der republiek en der maatschappelijke orde zegevieren. Wat wij willen, wat wij allen willen, dat is eene vaste, wijze, eerlijke regering, die alle regten verzekert, alle vrijheden waarborgt die sterk genoeg is om eigen voordeel verre te stellen, en rustig genoeg om alle woelingen van Frankrijks vijanden te verijdelen. Deze regering zult gij verheffen, want met uwe volkomene loyale medewerking kan eene regering alles tot stand brengen.

Parijs, 24 juni 1848. *Cavaignac.*"

»*Soldaten!* Het welzijn van het vaderland heeft uwen bijstand noodig; gij voert heden eenen verschrikkelijken krijg. Stelt u gerust, gij zijt meestal geen aanvallers; thans zijt gij ten minste geenszins de treurige werktuigen van de dwingelandij en het verraad geweest. Op soldaten, volgt het verstandig voorbeeld van zelfopoffering uwer medeburgers; weest getrouw aan de wetten der eere en der menschelijkheid. Weest der republiek getrouw. Mij, u zal het eens, welligt heden, vergund zijn voor haar te sterven. Moge dit oogenblik terstond daar zijn, wanneer wij de republiek moesten overleven.

Parijs, 24 juni 1848. De generaal *Cavaignac.*"

»*Aan de opstandelingen.* Burgers! gij meent voor de belangen der werklieden te strijden — juist tegen deze strijdt gij; op deze alleen zal zooveel vergoten bloed terugvallen; wanneer zulk een' strijd nog langer konde duren, dan zou men aan de toekomst der republiek, welker zegepraal wij allen immers willen verzekeren, moeten wanhopen. In den naam van het bloedend vaderland, in den naam der republiek, dien gij dreigt te verderven, in den naam van den arbeid, dien gij vordert en dien men u nooit geweigerd heeft, verijdelt de hoop van onze gemeene vijanden, legt uwe broedermoordende wapenen neder en rekent er op, dat wanneer het de regering niet onbekend is, dat zich in uwe rijen strafbare opstokers bevinden, zij ook weet, dat er onder u op het dwaalspoor gevoerde broeders zijn, die zij in de armen des vaderlands terugroept.

Parijs, 24 juni 1848. De generaal *Cavaignac.*"

Binnenlandsche Berigten.

's Gravenhage, *27 juni* Naar men verzekert bestaat bij alle de ministers het bepaalde voornemen, om in alle de departementen van algemeen bestuur, eene aanzienlijke bezuiniging tot stand te brengen, en wel door het verminderen van het getal der ambtenaren. Reeds moeten de voorbereidende werkzaamheden daartoe, een aanvang hebben genomen.

— In de eerste dagen van juli zal bij den boekverkooper *W. P. van Stockum* alhier worden uitgegeven: *Het ontslag van* J. D. KRUSEMAN, als directeur-generaal van Finantiën in Neerlands-Indië, nader toegelicht *door* J. C. BAUD, ex-minister van Koloniën.

Arnhem, *28 juni.* Van eene goed onderrigte zijde vernemen wij dat de heer *Scheers van Harencarspel*, wiens zitting-tijd als lid van de Tweede Kamer der Staten Generaal in october aanstaande eindigt, de Staten van Gelderland verzoeken zal bij het doen der keuze niet in aanmerking te komen.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van 27 juni.

In deze zitting zijn wederom vele verzoekschriften ingekomen, meerendeels betrekking hebbende tot de herzienig der grondwet. — Dezelve worden aan de daartoe bestemde commissie verzonden.

De voorzitter geeft kennis, dat door de afdeelingen tot rapporteurs voor de ontwerpen tot herziening der grondwet gekozen zijn de heeren: *van Twist*, *Corver-Hooft*, *van Panhuijs*, *van Goltstein* en *Verwey-Mejan*. (Het zijn dezelfde heeren, die door de afdeelingen in het begin des jaars tot rapporteurs over hetzelfde onderwerp gekozen waren.)

De commissie, die belast was met het onderzoeken van de verslagen over den staat van het armwezen gedurende de jaren 1845 en 1846, heeft, bij monde van den heer *Cost Jordens*, verslag gedaan. — Wordt besloten dat verslag te doen drukken en ronddeelen en de commissie te bedanken voor de door haar volbragte taak.

Door de commissie tot de verzoekschriften is achtervolgens verslag gedaan:

I. Bij monde van den heer *Bots :*

1o. op een adres van *F. van Someren c. s.*, huurkoetsiers te Rotterdam, die bezwaren voordragen tegen de personeele belasting. — Ter griffie.

2o. Op dat van *D. Zuidmeer*, te Kralingen, die verzoekt om restitutie van te veel betaalde belasting. — Orde van den dag.

3. Op dat van *P. M. Janssens c. s.*, te Breda, *M. van den Acker* en anderen te Eindhoven en *J. A. de Ram* en anderen te Bergen-op-Zoom, ten aanzien der grondwets-herziening. — Griffie.

II. Bij monde van den heer *Storm van 's Gravenzande :* 1o. Op een adres van *van Zuylen van Nijeveld c. s.*, 2o. Op dat van *G. E. Dommes van Poldersveldt* en anderen te Ubbergen; 3o. Op dat van *R. W. Tadama* en anderen ingezetenen te Zutphen; 4o. Op dat van *A. van Daalen*, te Wageningen en Bennekom, bij alle welke requesten bezwaren of beschouwingen worden voorgedragen nopens de voorgestelde grondwetsherziening. — Ter griffie.

III. Bij monde van den heer *van Heemstra*;

1o. op dat van *J. Meiners* en anderen in de grietenij Hemelumer Oldephaert enz.; 2o. *L. Ticheluar* en anderen te Barradeel; 3o. *M. J. van der Ven* en anderen te Grouw enz.; 4o. *H. Klugkist* te Hollum; 5o. mr. *A. Staering* en anderen te Terf; 6o. *C. Oncides* en anderen te Wonseradeel; 7o. *J. E. W. Meulen* en anderen te Dragten; 8o. *T. J. Taekema* en anderen te Opsterland; 9o. *Sevenstern* en anderen te Menaldumadeel, alle betrekking hebbende tot de grondwets herziening; zij dringen aan op regtstreeksche verkiezingen en op de opheffing der grietenijen. — Ter griffie.

IV. Bij monde van den heer *van Haersolte van Haerst :*

1o. op een adres van mr. *P. Bosscha*, te Deventer, die gedeeltelijk is voor het ontwerp van grondwet, door de staats-commissie voorgedragen; 2o. op een van *J. Duymaer van Twist*, te Deventer, houdende bezwaren tegen het ontwerp der commissie; 3o. op dat van *L. Heinink*, te Colmschate, tot goedkeuring van het ontwerp der commissie; 4o. op dat van *F. G. Noury* en anderen te Deventer, strekkende tot goedkeuring van het ontwerp der commissie: 5o. op dat van *J. M. Kock* en anderen te Oldenzaal, strekkende tot adhaesie aan de bekende redevoering des ministers van Justitie; 6o. op dat van *W. Jolink c. s.* te Goor strekkende tot goedkeuring van het ontwerp der staats-commissie, met uitzondering van de wetgeving der koloniën en Eerste Kamer en voorts aandringende op de afschaffing van de accijnsen, op het geslagt, het gemaal en de brandstoffen: 7o. op het adres van de algemeene synodale commissie der Nederlandsche hervormde kerk; 8o. van de leden der hervormde gemeente van Wamel en Dreumen; 9o. van *H. A. Simons* en andere leden der hervormde kerk te Zunderdorp; 10o. van *D. G. van der Horst* en andere ingezetenen van Nieuwendam; 11o. *W. H. van der Steen* en andere ingezetenen van Durgerdam; 12o. van het klassikaal bestuur van Amsterdam; 13o. van den kerkeraad der Nederlandsche hervormde gemeente te Amsterdam; 14o. van het klassikaal bestuur van Alkmaar; 15o. van het klassikaal bestuur van Hoorn; 16o. van het klassikaal bestuur van Edam; 17o. van het klassikaal bestuur van 's Gravenhage; 18o van den kerkeraad der hervormde gemeente Sloterdijk; 19o. van den kerkeraad der hervormde gemeente van Thamen; 20o. van het klassikaal bestuur van Heerenveen; 21o. van het provinciaal kerkbestuur van Amsterdam; 22o. van den ring Noordwijk der klassis van Leiden; 23o. van den ring Alphen der klassis van Leiden; 24o. van ingezetenen van Maasbommel; 25o. van *Carpentier Alting* en andere ingezetenen van Purmerland; en 26 van de commissie tot de zaken der Waalsche kerken, allen houdende bedenkingen tegen het ontwerp der Staats-Commissie, voor zooveel aangaat de onderwerpen van godsdienst-onderwijs, artt. 86, 156, 159, 162, 183 of tot adhaesie aan het daartoe strekkende adres van de Algemeene Synodale commissie. — Ter griffie.

Daarna wordt de vergadering gescheiden. Zij zal morgen ten half drie ure weder bijeenkomen.

Morgen ochtend ten tien ure zullen de afdeelingen het onderzoek over de ontwerpen tot herziening der grondwet voortzetten.

Jongste nieuwstijdingen.

ARNHEM, *28 juni.*

Na vier dagen van eenen allerbloedigsten strijd is de opstand eindelijk te Parijs overwonnen.

Frankrijk heeft smartelijke verliezen geleden. Een zijner beste generaals, de generaal *Négrier* is gedood.

Een van de hoofden der kerk, de aartsbisschop van Parijs is gewond; men wanhoopt aan zijn leven.

Verscheidene vertegenwoordigers zijn min of meer ernstig gekwetst. Deze vier dagen, vooral die van zondag en maandag ochtend, hebben zich gekenmerkt door schitterende feiten, maar ook door verschrikkelijke wreedheden.

Uit alle steden van Frankrijk stroomen vrijwilligers en detachementen nationale garden toe. Alle rangen der maatschappij nemen deel aan den strijd.

Generaal *Cavaignac* heeft jegens eenige dagbladen een' maatregel genomen, die de kiem van nieuwe moeijelijkheden bevat. Hij heeft de uitgave van den *Presse* doen staken en den heer *Girardin* in hechtenis doen nemen. Evenzoo heeft hij de *Assemblée Nationale* en andere bladen, die, in plaats van met den opstand eene lijn te trekken, dien voorspeld en reeds bij voorraad bestreden hadden, verboden.

De Nationale Vergadering heeft eene enquête naar de gebeurtenissen der laatste dagen bevolen.

Te Marseille stroomt insgelijks het bloed.

Particuliere Correspondentie.

Brussel, *27 juni.* Koning *Leopold* en de Belgische regering kunnen, met regt, trotsch zijn op den dag van gisteren. Alle standen der Brusselsche bevolking waren toegestroomd om de opening van de buitengewone zitting der Kamers en de revue welke de Koning, ter dier gelegenheid, over de burgerwacht en het garnizoen van Brussel, zou houden, leven en luister bij te zetten. Nimmer nog was de burgerwacht zoo talrijk en ijverig opgekomen en velen hunner reeds droegen de nieuwe uniform. Hare jagers schaarden zich op de *place royale*; hare vier legioenen stonden geëchelloneerd in de *rue royale* en in de *rue de la loi;* dan kwamen, achtereenvolgens, langs de boulevards, de militaire school, het regiment keurbenden, een batallion linie, het 1ste en 2de regiment jagers te voet, het corps sapeurs en pompiers, de drie escadrons van het regiment *guides*, garnizoen houdende te Brussel, een escadron gendarmerie en eene batterij artillerie. Ten één ure verliet de koningin het paleis in eene koets met zes paarden bespannen, en waarin zij hare jeugdige dochters en haren tweeden zoon, den graaf van *Vlaanderen* bij zich had. Van het koninklijke paleis af tot aan het paleis der natie werd de Koningin met luide toejuichingen verwelkomd door de bevolking die zich in het *parc*, de *rue roijale* en *der wet* verdrong. Eenige minuten later reed de Koning uit het paleis, te paard en in het uniform van generaal der burgerwacht. Naast Z. M. reed zijn oudste zoon, de hertog van *Brabant*, in het uniform van 2de luitenant van het regiment keurtroepen. Met de ondubbelzinnigste blijken van achting en sympathie werd allerwege de Koning ontvangen, zoo bij de burgerwacht als bij het onafzienbaar publiek. In het park vooral, wiens buitenkanten met nieuwsgierigen waren omheind, ontwaarde men een amphitheater van dames en heeren, die de duizenden van stoelen hadden beklommen, welken hen voor vierdubbelen prijs werden verkocht. Nadat de Koning zijne openingsrede had gehouden en in het paleis teruggekeerd was, defileerde de burgerwacht en troepen voor hetzelve; de Koningin groette dezelve voortdurend van het balcon, waar zij zich met hare kinderen bevond, terwijl de Koning te paard en door zijne beide zonen omringd, zich voor het peristyle geplaatst had. Toen inzonderheid weergalmde het park van toejuichingen, terwijl de dames hare zakdoeken deden wapperen. — Welk een onderscheid, met de ontvangst, welke ik, de twee laatste jaren, aan de Fransche koninklijke familie te beurt vallen zag, wanneer zij zich aan het balcon der Tuileriën vertoonde, terwijl het publiek ter aanhooring van een concert opgekomen was. Met de uiterste koelheid bejegende men elkander: ter naauwernood werd er over en weder gegroet; eenige gehuurde *vivats* waren alles wat men hoorde. De dynastie bekommerde zich niet om de nationale verlangens, en de natie gevoelde, gunstigstgenomen, niets dan onverschilligheid voor de dynastie. De dynastie en de regering van België daarentegen beijverden zich de nationale behoeften en wenschen te bevredigen; zij lieten het bij geen ijdele beloften, maar bewerkstelligden opregt de noodige hervormingen en bezuinigingen in het staatsbestuur. Ruimschoots oogsten zij nu deswege hunne belooning; volkomen vreedzaam en rustig, blijft België onberoerd door de buitenlandsche gisting en opstanden. Onder de ontzaggelijke menigte volks die hier gisteren allerwege verzameld was en die met gretige nieuwsgierigheid en levendige belangstelling den ontzettenden Parijschen kamp volgde, ontwaarde men geen gisting hoegenaamd; niets dat eenige ongerustheid kon baren.

Gelukkig België! gelukkig Koning! —

Mengelwerk.

Varia.

's Gravenhage, *24 juni.*

Vanitas vanitatum, *et omnia vanitas!* Ziedaar dan eindelijk het lang verwachte ontwerp van gewijzigde grondwet. Het beantwoordt volkomen aan mijne verwachtingen; het behelst noch bevestiging der regten van de ingezetenen noch bezuiniging. Integendeel. Het ontneemt ons allergewigtigste waarborgen van constitutionneel burgerregt; het bezwaart ons van nieuws met noodelooze geldverspilling.

Geen constitutionneele staat, of men beschouwt er de vrijheid van drukpers als de allerbelangrijkste waarborg der burgerlijke vrijheid. Het ontwerp, vergeleken bij de bestaande grondwet, verkort de vrijheid van drukpers. De thans bestaande grondwet zegt (art. 225):

»Het is aan elk geoorloofd om zijne gedachten en gevoelens door de drukpers te openbaren, zonder eenig voorafgaand verlof daartoe noodig te hebben; blijvende nogtans elk voor hetgeen hij schrijft, drukt, uitgeeft of verspreidt, verantwoordelijk aan de maatschappij of bijzondere personen, voor zooverre *dezer regten* mogten zijn beleedigd."

In de uiting zijner gedachten en gevoelens had men derhalve geene beperking hoegenaamd te vreezen, dan die *der regten van de maatschappij of van bijzondere personen.*

Alle verdere beperking welke de eene of andere wet mogt willen aanbrengen, ware *ongrondwettig*, dat is *nietig* geweest.

Wat wil ons het ontwerp van den heer DONKER CURTIUS *cum suis* daarvoor in de plaats geven? — De volgende, niets beteekenende bepaling:

»Art. 8. Niemand heeft voorafgaand verlof noodig, om door de drukpers gedachten of gevoelens te openbaren, *behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet.*"

Zoo kan er te allen tijde eene wet worden gemaakt, waarbij aan de vrijheid van drukpers den nek wordt ingedrukt; men herinnere zich slechts de laatste ontwerpen van den heere DE JONGE VAN CAMPENS NIEUWLAND dienaangaande; ontwerpen welke de heer VAN DAM VAN ISSELT teregt bestempelde met den naam van *attentat* tegen de vrijheid van pers. Zoodanige aanslag nu, welke in openbaren strijd zou geweest zijn met art. 225 der thans bestaande grondwet, zal volkomen grondwettig wezen gaat het heilloos ontwerp van het apostatisch ministerie DONKER CURTIUS door.

—

Na de vrijheid van drukpers heeft de burgerlijke vrijheid geen steviger waarborg dan de onafhankelijkheid der hoogste regterlijke magt, tegen over de kroon. Een der gegrondste grieven van de zuidelijke provinciën des rijks tegen de regering van WILLEM I was hare onwilligheid om den Hoogen Raad daar te stellen. Op die steeds vertraagde daarstelling werd, na den afval en de afscheiding van België, onvermoeid aangedrongen door de nog onder den scepter van *Oranje* overgebleven bevolking. Eindelijk dan werd de Hooge Raad ingevoerd en het schijnt wel met een bloedend hart te zijn geschied, daar men ons thans de kern en de klem dier instelling poogt te ontfutselen. Wat toch zal een Hooge Raad, *door den Koning benoemd*, als waarborg van grondwettig regt, tegenover de regering, te beduiden hebben? Zulk een Hooge Raad is eene derisie van de bedoeling dier instelling.

De thans bestaande grondwet bepaalt (art. 174) dat de leden van den Hoogen Raad door den Koning zullen worden gekozen *uit eene nominatie van drie personen, opgemaakt door de Tweede Kamer.* En dit is, voorwaar, een groote waarborg van de onafhankelijkheid der regterlijke magt. De Koning *moest* kiezen uit eene nominatie van drie personen, hem door de volksvertegenwoordiging voorgelegd. Hij, of zijn ministerie, kon dus uit de verschillende geregtshoven niet diegenen uitzoeken, welke hem, of zijn ministerie, het meest behaagden. Het zou hem wel hebben vrijgestaan zijn ministerie, maar niet den Hoogen Raad, louter uit VAN RAPPARDS zamen te stellen.

Twee malen werd de uitgever der *Arnhemsche Courant* veroordeeld door het geregtshof waarvan de heer VAN RAPPARD voorzitter was, doch beide malen werd de voormelde uitgever vrijgesproken door den Hoogen Raad.

Waar blijft nu de hooge regterlijke bescherming van de persvrijheid, wanneer de benoeming der leden van den Hoogen Raad aan de regering wordt overgeleverd? Natuurlijk immers dat de regering steeds diegenen kiezen zal wier politische oordeelvellingen haar het meest gevielen; — natuurlijk dat de leden der regterlijke magt, die eenen zetel wenschen in den Hoogen Raad, zich meer gestemd zullen gevoelen om de meening der kroon dan wel om die der natie te deelen; en natuurlijk ook dat zoodanige hooge regters niet zeer streng zullen zijn wanneer de ministers der kroon door de Tweede Kamer bij hen mogten worden aangeklaagd!

Onze Hooge Raad dus, het geachtste onzer staatscollegiën, hetwelk door de natie op veel hoogeren prijs gesteld werd dan de Tweede Kamer, onze Hooge Raad zal dan, gaat het ontwerp des heeren DONKER CURTIUS door, voor onze vrijheden en regten een even krachtig bolwerk worden als de *eveneens door den Koning* vrijelijk benoemde Eerste Kamer het was!

Waarlijk, art. 156 alleen, van het droevig ontwerp van gewijzigde grondwet, schijnt mij toereikend om de aangeboden wijziging te doen afslaan. Liever dan nog de bestaande grondwet behouden: de erlanging van onzen Hoogen Raad heeft ons moeite genoeg gekost en voordeel genoeg opgeleverd, om niet te worden opgeofferd aan eene geringe verbetering van Staten-Generaal.

—

En, om nu nog met een woord te gewagen van de bezuinigingen welke het ontwerp des heeren DONKER CURTIUS oplevert: de Raad van State, door velen als noodeloos beschouwd, en ook in België afgeschaft, blijft behouden; »de Koning benoemt deszelfs leden;" met allen grond is er dus te wachten dat de Raad van State steeds *even nuttig* blijven zal, als hij tot nog toe bleek te zijn. De Koning zal vrijelijk deszelfs leden blijven kiezen. Slechts beperkt het ontwerp het aantal derzelve niet; er kunnen er dus nog veel meer dan thans benoemd worden.

En wat de Eerste Kamer — de thans bestaande zoo onwaardeerbare, door den Koning, naar vrije keuze, benoemde Eerste Kamer aangaat, welnu, de eventueel af te schaffen leden derzelve zullen twee derden blijven genieten van hun actueel tractement!

Ziehier namelijk artikel 2 der additionneele artikelen:

»Allen, die, uit kracht der bepalingen van de grondwet of van andere wetten, voor hun leven waren aangesteld, en wier betrekking, ten gevolge der herziening of der uit kracht daarvan in te voeren orde, komt te vervallen, blijven twee derden genieten der vaste jaarwedde of retributie, hun, onder welken naam ook, verleend." De afgedankte leden der Eerste Kamer komen ons dus voortaan op *f* 2000 per stuk te staan!

Bezuiniging!

Daarentegen wordt het tractement der nieuw in te voeren negenjarige leden niet bepaald. Het ontwerp zegt slechts (art. 85):

»Zij genieten reis- en verblijf kosten volgens de wet."

De heeren zullen zelve wel zorgen dat de som hoog genoeg worde bepaald: — overeenkomstig de behoeften van personen die *f* 500 à *f* 1200, naar gelang der provinciën, in de directe belastingen moeten betalen. Aan zoodanige rijke lieden moeten *reis- en verblijfkosten* worden toegelegd! 't is walgelijk. Een Drentsch procureur zou hier geen ignobeler bepaling hebben kunnen uitdeelen dan de Haagsche advocaat.

De schatrijke leden der Eerste Kamer zullen eenige guldens reisgeld bekomen! — om per spoorweg van Amsterdam, Utrecht of Arnhem naar 's Gravenhage te reizen — bah! En aan zulke lieden draagt men het ontwerpen van grondwetten op!

Zullen de leden der Kamers ook vrij papier en potlood krijgen, mr. DONKER CURTIUS?

Ingezonden Stukken.

Aan de Redactie der Arnhemsche Courant.

WEL EDELE HEEREN!

In het *Handelsblad* van heden lees ik een kort verslag van het door mij uitgegeven vlugschrift over: »*de Limburgsche kwestie*", hetwelk zóó onjuist is, dat ik mij genoopt vinde UEd. te verzoeken de volgende teregtwijzing in uw geacht blad te willen opnemen.

Dat ik met de Redactie van het *Handelsblad* in gevoelen verschil omtrent den regtstoestand van het hertogdom Limburg, is niet mijne schuld; maar ik meen niet, dat dit eene reden zijn kan om de door mij ontwikkelde, en, naar ik geloof, met voldoende bescheiden gestaafde stellingen in een verkeerd licht te stellen. Ik geloof dan ook, dat het scheeve oordeel van genoemde Redactie over mijn betoog enkel is toe te schrijven aan eene te overhaaste en vlugtige doorbladering van mijn geschrift.

Het is *onjuist*, dat ik den vrijwilligen afstand zou aanraden »*van eene Nederlandsche provincie, op welke de Duitsche Bond aanspraak maakt;*" integendeel strekt mijn geheele betoog om aan te toonen, dat het hertogdom Limburg noch *jure gentium* noch *jure publico* eene *Nederlandsche provincie* is; dat de Duitsche Bond een onbetwistbaar *regt van grondgebied* op dat hertogdom heeft; een regt, dat door onze regering steeds is erkend, en de *grondslag* van de jaren lang gevoerde onderhandelingen heeft uitgemaakt, om eindelijk, bij de herziening der grondwet in 1840, in ons Staatsregt over te gaan. Limburg is een *uitsluitend Duitsch gewest*, en behoort *volstrekt* NIET tot Nederlandsch rijksgebied; — ziehier de spil mijner redenering. Ik kon er dus niet aan denken te gewagen van: »vrijwilligen afstand van eene *Nederlandsche* provincie, op welke de Duitsche Bond aanspraak gelieft te maken, om later even vrijwillig een ander deel van *ons* gebied, waarop men gelijke aanspraak mogt willen doen gelden, ten beste te geven aan onregtmatige eischen."

Hierop toch komt het verslag van het *Handelsblad* neder. Neen, zóó onhollandsch hart draag ik niet in den boezem, dat ik zou aanraden lijdelijk en gedwee *onregt* te dulden; maar ik beweer, — en ik blijf volhouden, totdat het *Handelsblad* het *tegendeel* zal hebben aangetoond, — dat de Duitsche Bond, even als Limburg zelf, *volkomen in hun regt* zijn, als zij dit hertogdom *uitsluitend als Duitsch gebied* beschouwen: en uit dien hoofde rade ik aan niet ligtvaardig tegen een onbetwistbaar en sedert 18 jaren erkend regt van Duitschland in verzet te treden; waarbij ik, als ter loops, doe opmerken, dat het bezit van Limburg ons geene voordeelen oplevert; dat de toestand van het hertogdom, aan een dubbel staatsregt onderworpen, *onmogelijk* wordt; dat daarentegen het bezit der vestingen Maastricht en Venlo alléén, terwijl het omringend gebied vreemd wordt, ons geen voordeel of nut, maar die steden groot nadeel zou aanbrengen; weshalve ik tevens wijs op die aangelegenheden, welke bij eventueële onderhandelingen over den afstand van het *geheele* hertogdom (met inbegrip van beide vestingen) in aanmerking konden komen, en op de gunstige voorwaarden, welke, mogelijkerwijze, onzerzijds te bedingen zouden zijn.

Het is dus niet *om* die voordeelen te verkrijgen, dat ik den afstand van een *deel van ons grondgebied* aanprijze; maar ik zeg: »poog niet aanspraken te doen gelden op eene strook gronds, die [...] tot last is: *omdat* die aanspraken ten eenen [...] *ongegrond* zijn, en daarbij het onregt op onze [...] is; vooral niet, daar het volhouden dier aansp[...] ken ons dreigt te storten in de grootste moeijelijk[...] heden; het opgeven derzelve ons integendeel [...] voordeelen belooft.

Het *Handelsblad*, dat bij voortduring het herto[g-] dom Limburg als eene *Nederlandsche provin[cie]* schijnt te willen blijven vindiceren, noodig ik [...] dringendste uit zijne regtsgronden voor die stel[ling] mede te deelen. Worde ik overtuigd, dat het re[gt] aan onze zijde is, ik zal niet aarselen te erkennen dat ik gedwaald heb, en het tegendeel aan te prij[...] zen van wat ik tot dusver meende regtvaardig e[n] nuttig voor het vaderland te zijn.

Arnhem, 27 juni 1848.

J. H. G. BOISSEVAIN.

Advertentiën.

† † † Op Dingsdag den 11den Julij 1848, de[s] † † morgens om 11 uur, zal ter Plaatselijke † Secretarie te *Gendringen* publiek AANBESTEED worden:

Het BOUWEN *eener nieuwe* STEENEN BRUG *voor het Dorp* Gendringen, *met de* LEVERANTIE *van alle daartoe benoodi[gde]* MATERIALEN.

Bestek en conditiën liggen ter Plaatselijke Secretarie voormeld ter visie.

Op Maandag den 7den Augustus aanstaande, bij inzetting, ten huize van den Logementhouder *HENDRIK SCHUT*, en Maandag den 21sten Augustus e. k. bij toewijzing, ten huize van den Logementhouder *WILLEM SCHIMMEL*, telkens des middags ten 12 ure, zullen binnen *Barneveld*, in het openbaar, worden verkocht:

Vijf kapitale en aanzienlijke BOERENERVEN, bekend onder de namen van *Oldenbarneveld, Pothoven, de Groote Kleut, Schoonderbeek* en *Groot Hurksveld*, allen gelegen onder de Gemeente van *Barneveld*, provincie *Gelderland*, te zamen eene uitgestrektheid hebbende van 226 Bunders, 30 Roeden en 90 Ellen.

Voorts de navolgende TIENDEN, als:
Het Hoogesteger Blok.
Het Zoegestrater Blok.
De Bijstersche Tiend.
Den Olden Hengst.
De halve groffe Tiend of Sprielt.
en *De halve smalle krijtende Tiend*, allen gelegen onder *Putten.*

Breeder bij billetten omschreven en nader order derrigt te bekomen, ten Kantore van den Notaris *VAN DEN HAM*, te *Lunteren*, bij den Heer *JAN JONKER*, Rentmeester op den huize *Schaffelaar* bij *Barneveld*, alsmede bij den Heer *H. VAN DEN HAM*, te *Barneveld*, alwaar acht dagen voor de eerste veiling, de bewijzen van eigendom en voorwaarden van verkoop, ter lezing zullen liggen. (*Brieven franco.*)

Verkooping.

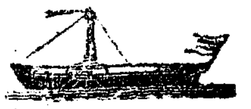

Op Maandag, den 3den Julij 1848, des voormiddags ten 10 ure, zal te *Arnhem*, aan *de Nieuwe Kroon*, bij *J. VAN DE POLL*, publiek, voor contant geld, worden verkocht:

Eenige MEUBILAIRE GOEDEREN, eene groote partij differente soorten van oud SCHEEPSHOUT, enz.

Alsmede eene extra goede KOOL-AAK, genaamd: »*WILHELMINA*," groot 80 ton, met het staande TUIG en WANT, en al het meerdere daarbij behoorende; liggende in deze Stads Haven, bij het huis van genoemden *J. VAN DE POLL.*

† † † De Burgemeester, in wiens gemeente het † † lijk van *Hr. HETTERSCHEID*, den † 23sten Junij 1848, te *Wezel*, bij het baden in den *Rijn* verdronken, mogt worden gevonden, wordt beleefdelijk verzocht, daarvan berigt te willen geven aan *C. HETTERSCHEID* te *Emmerik*. De Drenkeling is 22 jaren oud, 1 el, 9 palmen lang, heeft zwart haar en zwarte oogen en weinig baard.

*** Bij den Boekhandelaar *C. CAMPAGNE*, te *Tiel*, ziet op *heden* het licht:

DE

LIMBURGSCHE KWESTIE,

DOOR

Mr. J. H. G. BOISSEVAIN.

Prijs 40 Cent.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 28 Juni 1 El 9 Palm 6 Duim; gew. 4 D. gev 0 D.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.

A°. 1848. DONDERDAG, 29 JUNIJ. N°. 146.

HAAGSCHE BERIGTEN.

BIJBLAD TOT DE ARNHEMSCHE COURANT.

Het ontwerp over de vacatures bij de hoven.

Het ontwerp ter niet-vervulling van vacaturen in de geregtshoven is ongetwijfeld juist in beginsel. Met het middel vindt het tegenovergestelde plaats.

Er wordt voorgesteld de strafzaken voortaan in plaats van met 6 ter teregtzitting met 4, en in plaats van met 5 in raadkamer met 3 raadsheeren te doen behandelen; met dien verstande dat bij meerderheid zal worden beslist.

Dit middel te bedenken om vermindering van raadsheeren mogelijk te maken, is een treffend blijk van scheppend vernuft. Als er geen zes meer zijn, dan doet ge het maar met minder!

Maar het zal bezuiniging geven. — Wie zal het betwisten? Doch bezuiniging moet niet geschieden opdat men bezuinige, maar omdat hetgeen bezuinigd wordt een onderwerp betreft, dat gemist kan worden.

In strafzaken moet geen te klein aantal vonnis vellen. Dat daarin *vier* regters voldoende kunnen worden geacht, omdat voor burgerlijke zaken *vijf* worden gevorderd, is ten eenemale onjuist. Zoo welligt burgerlijke regtspraak aan *één* zou kunnen worden overgelaten, in strafzaken zeker wordt een niet te gering getal vereischt.

Wij meenden dat de minister van justitie een voorstander was van de fransche jury; dat wij echter niet zijn. — Maar zou hij den volke dan ook soms willen beschenken met een jurytje van 3 à 4 man? Een lief partijtje!

«Tegen het belang van beschuldigden en beklaagden is de voorgestelde bepaling niet,» zegt de memorie van toelichting. Wij begrijpen de redenering op dit punt niet. Want het komt ons in onze eenvoudigheid voor, dat er altijd minder kans van veroordeeling is, wanneer *vier* stemmen daartoe noodig zijn, dan dat *drie* van *hetzelfde* personeel genoeg zijn om den beschuldigde in te rekenen. — Maar denk om de *verhouding*, zegt de minister; ik zeg immers in de memorie «de *verhouding* is gunstiger.» — Ja wel! de verhouding, wat helpt die? het personeel is en blijft immers hetzelfde; en het blijft immers in of buiten verhouding altijd waar, dat zoo men al *drie* stemmen heeft, men er evenwel nog niet is, indien men *vier* noodig heeft. Het is waar, volgens den minister geene veroordeeling dan met *drie* van de *vier*, dat is met $\frac{3}{4}$; en volgens de bestaande wet met *vier* van de *zes*, dat is met $\frac{2}{3}$; dus is het voorstel van den minister gunstiger? Het lijkt er niets naar. Want de twee, die nu wegvallen bij het beoordeelen, doen, zoo zij mede veroordeelen, den beschuldigden geen nadeel zoo er toch reeds *drie* gevonden worden, die hem schuldig houden; terwijl daarentegen, niettegenstaande die *drie*, de beide nu wegvallenden zijne vrijspraak zouden hebben kunnen veroorzaken.

Over de verwijzingsprocedure in raadkamer zullen wij niet spreken; die heeft daartoe te weinig te beduiden. Waarom niet liever nu reeds dat geheele verwijzingsproces afgeschaft; dan had men werk en bezigheden voor de hoven verminderd, en daartoe dus in het geheel geen personeel noodig gehad? — Waarom niet het getal van *zes* onveranderd gelaten bij de regtspraak op de teregtzitting? En in plaats van dat te verminderen, *tijdelijke* plaatsvervangers benoemd, hetzij uit de regtbank, hetzij uit het barreau, die bij voorkomende gevallen mede ten criminele regtspraken?

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, den 28 Junij.

Men verneemt dat de heer *Luzac* en Z. Exc. de min. v. bin. zak. *de Kempenaer* bij welsprekende brieven aan de provinc. staten van Z. Holland en Gelderland kennis zullen geven, dat zij zich aan eene *herkiezing* zullen onderwerpen. — Nu kan zoo iets nog vrijwillig geschieden. Want wordt het ministeriëel ontwerp aangenomen, dan verliest een lid der kamer, die minister wordt, niet van regtswege zijn lidmaatschap, met de bevoegdheid om, zoo hij herkozen mogt worden, weder als zoodanig op te treden; maar hij *moet* zich laten herkiezen; hij *mag* zelfs voor het vervolg niet bedanken, want hij is *aan herkiezing onderworpen;* de kiezers daarentegen *moeten* hem herkiezen, want hoe zou de minister aan HER*kiezing onderworpen kunnen* zijn, als de kiezers hem *niet* weder moesten kiezen en er dus niet altijd *herkiezing* wezen zou. — Hoe zonderling dit schijnen moge en als alleen uitloopende op eene eenvoudige comedie, zoo blijkt evenwel, bij *diep* doordenken, dat er goede grond voor is. Immers wat zou het gevolg zijn, zoo de herkiezing niet verpligtend ware; zoo er niet in de Grondwet imperatief geschreven stond, «zij zijn onderworpen aan *herkiezing*»? Natuurlijk dat zij wel eens niet herkozen zouden worden. Maar dat was dan zoo goed als of men zeide «bind maar weêr af.» Want wie zou minister kunnen blijven indien hij al dadelijk zoodanig afkeurend votum voor welkomstgroet ontving? Het gevolg zou dus zijn, indien de kiezers al of niet konden herkiezen, dat niet bij alle de kiezers, maar NB bij *één* kies collegie de ratificatie van eene minister-benoeming zou zijn overgebragt! Daarom is door het ministerie, dat het toch wat hard vond, dat, als men lid der kamer was, men de betrekking van minister er niet bij zou mogen cumuleren, dus hoog wijsselijk voorgesteld, dat die ministers aan herkiezing zijn onderworpen.

Buitenlandsche berigten.

Frankrijk. — De tijdingen uit Parijs loopen tot Maandag avond jl. ten 11 ure; den ganschen dag en avond was nog gevochten; doch de overwinning begon zich meer en meer aan de zijde der vrienden van orde en vrijheid en tegen oproer en bandeloosheid te verklaren; slechts op drie punten schenen laatstgemelden nog stand te houden.

De gebeurtenissen, waarvan Parijs thans het treurig schouwspel oplevert, bevestigen maar al te snel de meening van hen, die aan het spoedige herstel van orde in Frankrijk, na den zwaren schok van Februarij, wanhoopten. In geen dertig jaren heeft Parijs zulk een treurtooneel beleefd, als in deze drie Junij-dagen. Men hoore onder anderen het *Journal des Débats*, dat zich aldus uitlaat:

«Verschrikkelijke, afgrijselijke dagen! het Fransche bloed vloeit met stroomen; de wanhopigste strijd heeft in de straten, op de pleinen, in de gebouwen en huizen plaats; het geknal der geweerschoten, door het gebulder der kanonnen verdoofd, weêrgalmt van de eerste schemering des dageraads af! Groote God, welke sombere en verschrikkelijke boetedoening wordt van ons ongelukkig land gevorderd! Parijs, Parijs, de hoofdzetel der beschaving, is dan in een tooneel van woesten krijg herschapen; Parijs is in staat van beleg. Ziet hier dat woedend, hardnekkig en bloedig strijden; daar eene woestenij, ginds huizen die in wanvormige muren zijn herschapen, straten door de legioenen der gewapende burgers versterkt en overal, overal, rouw en diepe verslagenheid!

« De nationale vergadering is dezer dagen en permanence gebleven. Dezen morgen heeft zij zich in de eerste plaats bezig gehouden met de ongelukkige huisgezinnen, die de burgeroorlog gisteren getroffen heeft en heden nog zou kunnen treffen; en, op het voorstel van den president, heeft de republiek met algemeene stemmen, in naam van het vaderland, de vrouwen die weduwen, de kinderen die weezen zouden worden, aangenomen; Frankrijk zal bijna even trotsch als bedroefd zijn dit treffend en kostbaar erfdeel te verzamelen.

« Te vergeefs zou men zich een denkbeeld vormen van de treurigheid die aller harten vervult. Een ieder vraagt tijdingen ten opzigte der representanten, die bij de waarneming hunner bedieningen, gekwetst zijn; de president haast zich der vergadering mede te deelen, dat men zich met het behoud van den heer *Bixio* durft vleijen; deze mededeeling is gelukkiger wijze bevestigd; de kogel is door den Dr. *Gerdy* uitgesneden. De kwetsuren van den heer *Dornès*, van den generaal *Bedeau*, van den heer *Clément Thomas*, zijn gelukkig minder ernstig dan men aanvankelijk vermeende.

«Maar buiten de vergadering nemen de zaken eene droeviger houding aan; het gevecht gaat met ongeloofelijke hardnekkigheid voort. De tijd van beraadslagen is voorbij, de daden alleen moeten regeren, de daden die in de handen van een enkel persoon vereenigd zijn en berusten. Het uitvoerend bewind is ontbonden; het is thans het oogenblik niet zijne assche aan te roeren. Voegen wij er alleen bij, dat de nationale vergadering Parijs in staat van beleg verklaart en het *dictatoriaat aan generaal Cavaignac toevertrouwt.*»

De generaal *Cavaignac* heeft twee proclamatiën uitgevaardigd, de eene om de mobiele garde lof toe te kennen voor hare betoonde dapperheid en hare gehechtheid aan de zaak der republiek; de andere om de nationale garden aan te bevelen wel gesloten te blijven en de gelederen niet te verlaten.

De brusselsche *Indépendance* heeft de volgende laatste berigten van Zondag, ten 7 en 11 ure:

«*Parijs, Zondag 25 Junij, 7 ure 's avonds.*

«De strijd is niet geëindigd, zoo als men aanvankelijk mogt hopen. Heden werd er met eene hardnekkigheid, boven alle begrip, gevochten. Vooral dezen middag, omstreeks 3 ure, werd er met eene buitengewone levendigheid gevuurd, en dat wel voornamelijk op drie punten waarvan de oproerlingen geheel meester waren: de barrières van St. Lazare, La Chapelle en den boulevard Beaumarchais. Het is mij niet mogelijk u te doen begrijpen hoe sterk de barricaden zijn, die zich voornamelijk aan den kant van Montmartre van La Chapelle en St. Lazare verheffen. Er is daar een carré dat het uiterlijk vertoont van eene wezentlijke forteres.

Ten 6 ure hebben de troepen en de nationale garde er echter toe kunnen geraken de barricaden, die bij de barrière Rochechouart opgeworpen waren, omver te halen. Het plein Saint-Lazare is ook bemagtigd, men is ook bijna meester van Montmartre. Maar op het oogenblik dat ik u schrijf, houdt het gevecht, welligt heviger dan ooit, op verschillende punten aan. Het kanon buldert zonder ophouden aan de zijde der boulevard du Temple, Beaumarchais en der voorstad St. Antoine.

Het werd tijd om Saint-Lazare in te nemen en Montmartre van de opstandelingen te zuiveren.

Dit belangrijk punt was, sedert den aanvang van het gevecht, ten eenemale ontbloot van troepen, en de werklieden, die meester waren van de gansche wijk, dreigden alles in brand te steken, indien men hen tot den aftogt mogt noodzaken.

Met eigen oogen zag ik ze groote tonnen terpentijn en ander vochten en groote pakken ligte brandbare stoffen aanvoeren, ten einde gereed te zijn om hun afschuwelijk voornemen ten uitvoer te brengen. De spoed waarmede de aanval, waardoor zij verwijderd werden, ongeveer een uur geleden, werd uitgevoerd, heeft hen belet gevolg te geven aan hun voornemen. Zij hebben echter eene poging gedaan. Een enkel huis werd door een spuit met onbrandbaar vocht besproeid: maar de proef mislukte, hetzij omdat de muitelingen den tijd niet hebben gehad die woning in brand te steken, hetzij dat het vuur uit is gegaan, of dat het vocht langs de muren op de staat geloopen is.

Gedurende de twee dagen dat zij meester van Montmartre gebleven zijn, hebben de woelziekten de verschrikkelijkste bedreigingen geuit. Huisbezoekingen zijn bij herhaling in alle huizen zonder uitzondering gedaan, niet alleen om er wapenen te halen, maar ook om de inwoners te noodzaken de gelederen der muitelingen te komen versterken. Er zijn huizen welke tot drie maal toe op denzelfden dag op die wijze zijn onderzocht. Daarenboven hadden de onruststokers dezen morgen in de wijken eene proclamatie aangeplakt, om de ingezetenen onder de wapenen te roepen. Ik behoef u niet te zeggen ten voordeele van welke partij? «Wij zullen neêrgesabeld worden of hen neêrsabelen,» zeiden zij aan de inwoners, doelende op de troepen of de nationale garde; maar wijken zullen wij niet en bidt God dat wij de zege behalen, want, indien wij overwonnen worden, zullen we Montmartre tot het laatste huis in brand steken.» Ik verhaalde u zoo even dat dit afschuwelijk voornemen verijdeld is geworden. Echter behouden de werklieden, op dit oogenblik, nog zekere stellingen te Montmartre. Niets kan u den schrik malen, die alle bewoners sedert twee dagen heeft aangegrepen. Zij zagen iedere minuut plundering en verwoesting te gemoet.

De nationale garde had getracht zich ook hier te vereenigen, maar naauwelijks was een veertigtal gardes bij elkander, of zij werden ontwapend. Van dat oogenblik af hield de vrees de anderen in hunne woningen, en de woelzieken zijn, zoo als ik u zeide, wapenen in de huizen gaan halen. Een officier, die zich in uniform alleen op straat gewaagd had, is door 200 personen omringd en gedwongen zich aan hun hoofd te plaatsen, onder bedreiging van op staanden voet gefusilleerd te worden.

Niettegenstaande dat alles, hadden de kloekste nationale garden, ongeveer ten getale van 50, zich met de trommelslagers in het mairie-huis opgesloten, en deze post is hun niet ontnomen.

— Den 25 heeft de nationale vergadering weder eene zitting gehouden. Een crediet van drie millioenen franken is tot buitengewone uitgaven aan den minister van binnenlandsche zaken toegestaan. De betaaldagen van handelspapier zijn vijf dagen uitgesteld, zoodat papier den 23 vervallende, eerst den 28 betaalbaar is, enz.

Er is bevolen dat men voortaan op de muren geene andere proclamatien mag aanplakken dan die der regering.

Onder vele andere bijzondere trekken uit deze treurige dagen voor Frankrijk, meldt men het volgende:

«Toen de zoon van den heer *Leclerc* sneuvelde, aanschouwde men een heldenmoed, die Sparta aan Parijs zou kunnen benijden. De heer *Leclerc*, de vader, die aan de zijde van zijn zoon streed toen deze het doodelijk schot ontving, haastte zich om het lijk van zijn zoon in een naburig huis te brengen; verliet de gelederen der compagnie en snelde naar zijne woning; hij heeft nog een tweeden zoon. «Uw broeder,» zegt hij, is gedood, neem een geweer en kom zijne plaats vervullen en zijn dood wreken. Korten tijd daarna nam de vader, met zijn tweeden zoon aan zijne zijde, wederom plaats in de gelederen zijner kompagnie.»

— Het dagblad *la Presse* is aan de post aangehouden en de heer *de Girardin* in hechtenis genomen. Deze maatregel schijnt uitgelokt door twee vrij hevige vertoogen, die genoemd blad te midden van de onlusten gegeven heeft. Generaal *Cavaignac* schijnt een voorbeeld te hebben willen stellen, en in zoo verre schijnt hem dit gelukt te zijn, daar alle dagbladen zich thans, daar de stad in staat van beleg is, van redeneringen onthouden. Doch de wat gestrenge maatregel heeft den generaal-dictator reeds een deel van de nationale garde vervreemd. Andere dagbladen, met name *la Liberté*, zijn heden aangehouden, omdat daarvoor geene borgstelling was gesteld; want de wetten deswege, van 1828 en 30, zijn weder van kracht verklaard. De *Presse* had onder anderen, in een der aangehouden nommers, gezegd: «Zij hebben dan hun ontslag genomen! Wat zeg ik, hun ontslag genomen! De bloedgolf, die hen in een vloed had opgeworpen, heeft hen in de ebbe weggesleept. Door eene barricade waren zij naar boven gezweept, door eene barricade zijn zij ter neer gebonsd. Onwaardiglijk hadden zij zich den 24 Februarij het gezag toegeëigend; het is hun, op ellendige wijs, den 24 Junij ontschoten. De heerschappij hunner onmagt heeft 120 dagen geduurd. Tien jaren inspanning, al zou de krachtigste geest hen bezielen, en al zouden al hunne pogingen slagen, zouden niet genoegzaam zijn, om het onherstelbaar kwaad te heelen, dat hunne volstrekte onbekwaamheid aan Frankrijk heeft toegebragt.

«Na dertig jaren vrijheid, het is waar van beperkte, maar toch gewaarborgde vrijheid, zijn wij dan weder onder het geweld van den sabel teruggebragt, en, als diepste vernedering, moeten wij dat geweld nog als eene weldaad beschouwen!

«Al onze vrijheden zijn dan geschorst! Persoonlijke vrijheid, drukpersvrijheid! door een enkel woord, verkeerdelijk uitgelegd, kunt gij den dood beloopen. Parijs is in staat van beleg.

«Men herinnert zich, aan welke aanvallen de Julij-regering heeft blootgestaan, van de zijde der mannen van den *National*, omdat zij Parijs in staat van beleg had verklaard. En naauwelijks regeren zij vier maanden, en reeds moeten zij tot dat droevige uiterste komen.

«Waar moet het heen? Waar ziet men een eindpaal van deze jammeren? Want, als men over en weder de dooden begraven, de barricades weggeruimd zal hebben, zullen de vraagstukken, die zoo onvoorzigtig sedert drie maanden in het Luxembourg zijn opgeworpen, blijven bestaan.»

In een ander vertoog zegt het blad dat de oproerlingen eigenlijk niet met dien naam kunnen bestempeld worden; maar dat zij zeer regtvaardig aan de mannen van Februarij het loon kwamen vragen, dat hun zoo ondoordacht is toegezegd; de *Presse* zegt wijders, «dat de vier jongstverloopen maanden genoegzaam zijn geweest, om alle bronnen van bloei en welvaart te verstoppen, het gezag op het diepst te vernederen, de vrijheid in minachting te brengen, den burgerkrijg te ontsteken, Frankrijk met rouw te vervullen en Parijs in het *graf der beschaving* te herscheppen.»

— Het is *Maandag*, *den* 26, eerst morgen gelukken het geweldige oproer te bedwingen.

Er bleven dien dag nog acht barricades in de voorstad St. Antoine over; dat was de laatste toevlugt van de mannen des bloeds, die Parijs sedert lang tot het tooneel van hunne aanslagen gemaakt hebben, en die thans welligt dachten de overwinning te behalen. Dit is hun niet gelukt; maar hoe veel bloed heeft het gekost, hun die te ontweldigen!

De oproerlingen hebben tot het uitersste toe volgehouden, en de voorstad St. Antoine is van drie zijden moeten worden aangegrepen, eer zij aan onderwerping dachten. Zij hadden formeel voorwaarden van onderwerping gesteld, niet alleen aan generaal *Cavaignac*, maar aan de geheele nationale vergadering. Daarbij viel een trek voor, die weder de oudheid in de herinnering brengt. Drie vertegenwoordigers, de heeren *Larabit*, *Galy-Calarat* en een ander; waren door de muitelingen gevangen genomen; deze belastten hen aan de vergadering de punten van onderwerping over te brengen; bij weigering, moesten deze vertegenwoordigers zich weder als gevangen stellen; zij beloofden dit op hunne eer, met bijvoeging, dat zij de vergadering niet tot de aanneming van de voorwaarden zouden trachten te bewegen. De vergadering weigerde werkelijk; — en de vertegenwoordigers deden hun woord gestand.

Trekken van heldenmoed vermeldt men in menigte; daaronder steekt boven andere uit de houding des aartsbisschops van Parijs, Mgr. *Affre*, die vóór dat de voorstad St. Antoine met kracht zou aangetast worden, de hoofdbarricade aldaar beklom, om woorden des vredes te spreken; ongelukkig voor hem en voor honderde andere menschen, werd zijn edel pogen door de woestelingen niet gewaardeerd; de waardige geestelijke werd gekwetst en verkeert in levensgevaar.

Nooit welligt heeft een burgerstrijd aan Frankrijk zulke diepe wonden geslagen. De leden der vertegenwoordiging hebben zich, op edele wijze, allerwege in de bres gesteld; de militaire magt klaagt zelfs, dat zij te veel tot gematigdheid hebben vermaand, en daardoor de bloedtooneelen slechts verlengd. Verscheidene vertegenwoordigers zijn gedood, vele gekwetst.

De voorstad St. Antoine is ten laatste met bommen beschoten en op vele plaatsen door de troepen ondermijnd. Voorts werden door de sappeurs sommige huizen doorgestooten, zoodat de troepen door die opening henen de muitelingen achter de barricades konden aangrijpen.

De oproerelingen hebben de wreedste middelen gebezigd. Zij laadden hunne geweren met scherpe ijzeren nagels enz.; zoodat de meeste wonden, daardoor toegebragt, doodelijk zijn, en de hevigste pijnen veroorzaken. Men spreekt ook van vergiftigde kogels; met zoodanig een moet de vertegenwoordiger *Dornès* getroffen zijn, zoodat zijn toestand hopeloos is.

Een der hoofden van de oproerlingen, in St. Lazare gevat, is op de plaats doodgeschoten. Men zegt dat dit de gewezen marine-officier *de Flotte* is geweest, die zich in den laatsten tijd als een der voorname voorstanders van de «roode republiek» heeft doen kennen.

Bij verscheiden muitelingen heeft men een geschreven wachtwoord gevonden; dit was *Pius IX!*

Men berekent het getal gevangen genomen en, in de vier dagen, wel op 5000.

Louis Blanc is den 25 bijkans het slagtoffer van de woede van sommige nationale garden geworden, daar men hem als eene der voorname oorzaken van al deze jammeren beschouwt door zijne overdreven stellingen omtrent den arbeid. Hij is ter naauwernood door generaal *Rapatel* gered.

Men begon den 26 de spoorregels te herstellen en dacht dat den 27 de gemeenschap weder in de stad aangeknoopt zou zijn. Dien dag zou waarschijnlijk de staat van beleg ook ophouden.

Belangrijk is overigens het verslag van de zitting der vertegenwoordigers van den 26, waarin men den geheelen loop van zaken op dien dag, met den dadelijken indruk daarvan op de vergadering, zal vinden.

Nationale vergadering. — *Zitting van* 26 *Junij.*

Voorzitter de heer *Senard.*

De zitting is ten 8 ure 25 minuten 's morgens, weder aangevangen.

De president: «Het doet mij genoegen dat ik den toestand van Parijs in weinige woorden kan blootleggen.

«Op den linkeroever: niets meer, de barrières zijn vrij, het verkeer is ook vrij. Indien eene nieuwe beweging mogt uitbarsten, zou die niet veel kunnen beteekenen.

«Op den regteroever, is de uitkomst zeer gunstig, met uitzondering van het punt dat ik zal aanwijzen.

Van alle punten komen wij aan het Bastilleplein en in de voorstad Saint-Antoine, het eenige punt dat nog in opstand is.

«Ik heb heden morgen ten 2 ure een bezoek ontvangen van onzen collega *Larabit*, vergezeld van 4 personen, die de hoedanigheid van afgevaardigden der oproerlingen aannamen.

«Dit bezoek was de uitslag van eene poging tot verzoening door onzen collega, benevens twee andere vertegenwoordigers en den aartsbisschop van Parijs gedaan, om te trachten de muitelingen eenige woorden tot bevrediging toe te spreken.

«De burger *Larabit* heeft mij den zedelijken toestand der oproerlingen doen kennen; het schijnt dat zij, zoo als ik u gisteren zeide, voor een groot gedeelte misleid en opgestookt zijn.

«De vier afgevaardigden waren opregte lieden.

«Zij zeiden mij: wij kunnen den *Moniteur*, den *National* niet lezen; wij moeten ons vergenoegen met de dagbladen die voor een sou verkrijgbaar zijn, en die men ons zelfs dikwijls geeft. En welke denkbeelden gaf men hun van de nationale vergadering!

«Zij vroegen een' wapenstilstand, en maakten zich sterk de voorstad daartoe te zullen overhalen.

«De heer *Larabit* drong er op aan dat men een antwoord van de vergadering zou brengen.

«De generaal *Cavaignac* en ik hebben ten antwoord gegeven, dat het niet mogelijk was de zaak naar de nationale vergadering te verwijzen, omdat die eerst ten 8 ure bijeenkwam, en dat men zich in de uitspraak van haren voorzitter, met hare magt bekleed, wanneer zij niet vergaderd is, moest berusten.

«Zie hier nu de oorzaken van het verzoek en de bewoordingen van het antwoord. (*Levendige beweging.*)

«*Mijnheer de president!*

«Wij begeren niet dat het bloed onzer broeders vloeije; wij strijden altijd voor de democratische republiek en verzoeken instandhouding van alle onze burgerregten.

«*De afgevaardigden der voorstad St. Antoine.*»

Volgen een aantal handteekeningen en ook die onzer collegas, de heeren *Galy-Cazalet* en *Druel*, die zich bij den heer *Larabit* gevoegd hadden.

Uw president gaf ten antwoord;

«Burgers, wij zijn bereid u te ontvangen; maar in de eerste plaats:

«Haalt oogenblikkelijk de barricaden om, vernietigt ze in persoon.

«Doet vervolgens allen weêrstand ophouden, onderwerpt u aan de orde en het gezag, zonder welke geen democratische republiek, welke de republiek ten koste van alles zal doen eerbiedigen, mogelijk is. (*Uitmuntend!*)

«Deze brief is, bij verschillende geteekende copiën, aan de afgevaardigen uitgereikt.»

Eene stem. Hoe laat?

De president: Tusschen vijf en zes ure. Sedert dien tijd hebben er nieuwe pogingen plaats gehad; die echter ditmaal in geheel andere vormen, dan die waarvan ik u zoo even sprak, zijn gedaan. Zij eischten de dadelijke afkondiging van eene algemeene kwijtschelding.

De generaal *Cavaignac* en ik hebben geantwoord, dat deze voorwaarde eene beleediging was (*juist, zeer wel!*)

«En, om er een einde aan te maken, heeft de generaal *Cavaignac* verklaard dat hij nimmer in iets dergelijks zou treden, dat het der moeite niet waard was hem daarover lastig te vallen.

«Er moest een uur bepaald worden om den muitelingen den noodigen tijd te geven zich te onderwerpen.

«Dat uur is bepaald op 10 ure des morgens, een ieder weet dat alle tegenstand voortaan onnoodig is, dat zij zich moeten onderwerpen.

«Zij weten het, zij moeten het. En indien de muitelingen zich ten 10 ure niet onderworpen hebben, zal aan de wet wel gevolg moeten gegeven worden. De generaal *Lamoricière* zal de voorstad Saint-Antoine bij de barrière du Trône aanvallen, terwijl de generaal *Cavaignac* op het plein der Bastille zal voortrukken en handelen.

«Men maakt mij eene opmerking: men vraagt mij waar onze collega de burger *Larabit* zich bevindt?

«De burger *Larabit* is kort daarna met de afgevaardigden teruggekeerd . . . . De President: «Ik moet nu met een enkel woord gewagen van de administrative maatregelen die genomen zijn, in afwachting dat ik u spreke over de wettelijke maatregelen die gij zult moeten nemen.

De administrative maatregelen, die wij genomen hebben, zijn:

1°. De ontwapening van elke nationale garde die niet op het appel verschijnt;

2o. Het sluiten van alle clubs die voor gevaarlijk erkend zijn, (*gemor*);

3°. Het instellen van vervolgingen tegen verschillende dagbladen die men schuldig kent aan ophitsing tot burgeroorlog, de grootste misdaad die, in de omstandigheden waarin wij ons bevinden, kan begaan worden. (Zeker! Ja!)

«Wat de maatregelen van wetgeving betreft, ik moet er u twee voorstellen: de eerste heeft ten ontwerp de zamenstelling van eene commissie van onderzoek door de vergadering te benoemen, zonder regterlijken aard, maar om in te lichten nopens hetgeen geleid heeft tot den beklagenswaardigen toestand waarin wij ons bevinden en om de betrekking op te sporen die tusschen dezen toestand en de gebeurtenissen van 15 Mei bestaan.»

De president leest nu een ontwerp van decreet voor, betrekkelijk de daarstelling van de commissie tot bedoeld onderzoek; zij zal zamengesteld zijn uit 60 leden. Het ontwerp is zonder beraadslaging aangenomen.

Men gaat over tot beraadslaging over het ontwerp dat den vorigen avond aan de vergadering is voorgesteld. Het luidt aldus:

«Art. 1. Een ieder die, met de wapenen in de hand, gevat wordt, zal onmiddellijk naar eene fransche *overzeesche bezitting*, behalve naar die van Algerie, overgebragt worden.

«Art. 2. Het uitvoerend bewind wordt belast met het nemen van maatregelen ter ten uitvoerlegging van dit decreet.»

De president: Men heeft mij eenige opmerkingen gemaakt. Bij voorbeeld heeft men aangemerkt, dat, terwijl ieder persoon die gewapend gevat werd, met deportatie zou gestraft worden, dit het geval niet zou kunnen wezen wanneer er moord zou gepleegd zijn. . . .

Op dit oogenblik treedt de heer *Garnier-Pagès* binnen. Hij is bleek en ontroerd, hij begeeft zich naar het bureau en spreekt eenige woorden tot den president. De heer *Gastond* staat naast hem en maakt ook hevige gebaren.

Levendige beweging in de vergadering.

De president. De opmerkingen, die men mij gemaakt heeft, hebben mij er op bedacht doen zijn, dat het decreet zou kunnen gewijzigd worden. Ik geloof dus dat de vergadering zich in hare bureaux zou moeten begeven om het decreet te onderzoeken. (*Goedkeuring.*)

De president. De vergadering is en permanence. Zij kan hare zitting hervatten, wanneer zij het zal goedvinden, zelfs wanneer zij zich in hare bureaux zou begeven hebben, vooreerst om eene commissie van onderzoek te benoemen, en ten tweede om het aangeboden ontwerp van wet te onderzoeken.

De heer *Portalis* verlaat het spreekgestoelte. De zitting blijft geschorst. Het is kwartier vóór tien ure.

Half twaalf ure.

De heer *Senard* spoedt zich naar den voorzitterstoel en de vertegenwoordigers haasten zich hunne plaatsen weder in te nemen.

De president. Burgers, het oproer is op alle punten der voorstad Saint-Antoine gedempt. De muitelingen hebben zich volkomen en onvoorwaardelijk overgegeven. Een adjudant van den minister komt daar zoo even aan en brengt mij de volgende tijdingen:

«Alle personen, die zich met ons in verstandhouding gesteld hadden, waren tot de oproerlingen terug gekeerd. In het gansche kwartier heerschte eene hevige beweging. De generaal *Lamoricière* had den aanval juist begonnen, een krachtige aanval, die echter door de linkerzijde der voorstad krachtig werd beantwoord, terwijl de generaal *Perrot* het front aanviel. Eenige minuten daarna, en op het oogenblik dat de generaal *Lamoricière* in hevigen strijd, in de straten, gewikkeld was, heeft zich een parlementair vertoond, die aankondigde dat de voorstad zich overgaf op voorwaarde en in de bewoordingen der onderwerping, zoo als die door uwen voorzitter gesteld waren.

«Toen de adjudant de voorstad verliet, trokken er drie bataillons binnen. De overgaaf was op alle punten volledig. Indien er hier of daar wederstand werd geboden, zeide de adjudant, dan zouden wij de kanon- of geweerschoten gehoord hebben. De bijzonderheden ontbreken nog.... Maar dit feit is authentiek. Eindelijk dan toch zijn wij dien verschrikkelijken toestand te boven geworsteld. Gode zij dank, die Frankrijk zal redden. Leve de Republiek!»

Deze kreet is met geestdrift door de vergadering herhaald.

Te midden der algemeene aandoening, die op deze beweging volgt, vraagt de heer *Considérant* het woord.

Een lid ter regterzijde. Heeft men berigten van den aartsbisschop?

De president: Wij hebben er ontvangen vóór de overgave der voorstad Saint-Antoine. Men zeide dat hij aan het been gewond was.

De heer Parisis, *aartsbisschop van Langres*: Zie hier de bijzonderheden, die de abt *Collet*, pastoor van St. Louis, mij mededeelt. — De aartsbisschop heeft zich, na een onderhoud met den generaal *Cavaignac*, aan de oproerlingen vertoond en is tot eene barricade doorgedrongen, waarop hij zich als bemiddelaar des vredes heeft geplaatst.

Op het oogenblik dat hij trachtte te spreken deed zich het roffelen der trommels hooren; twee losbrandingen volgden elkander op; de eene van de zijde der troepen, de andere van die der oproerlingen. Een kogel heeft den prelaat, niet aan het been, maar in de lendenen gewond, en vrij diep (langdurige sensatie); de wond is van ernstigen aard en men moet de gevolgen vreezen, omdat de heer *Affre* reeds verzocht heeft dat hem het laatste oliesel mogt worden toegediend.

De mannen der voorstad beweren dat het schot niet van hunne zijde is gekomen. (*Bewegingen ter regterzijde.*)

Zelfs hebben zij het feit door een certificaat doen constateren. (*Levendig gemor.*)

Een lid. Weet men wat er van onzen collega *Larabit* is geworden?

De heer Beslay: Gisteren, ten half 8 ure, was ik op het plein der Bastille, waar ik dacht nut te kunnen doen, want ik ken vele inwoners der voorstad.

Ik heb uit hun eigen mond kunnen vernemen wat zij begeerden, want zoodra zij eens wisten dat de volksvertegenwoordigers in hun midden gekomen waren, kwamen zij in menigte toeschieten.

Zij kenden de proclamatie van den Generaal *Cavaignac* niet. Indien zij daarmede bijtijds waren bekend gemaakt, zeiden zij, dan zouden zij de wapenen hebben nedergelegd. (*Levendige sensatie*) Eenige dier mannen hebben gedreigd ons te zullen terug houden en op de barricaden aan het vuur bloot te zullen stellen, daar zij zeker waren dat de troepen niet op ons zouden schieten. Ik zal er op gaan staan, antwoordde ik, op voorwaarde dat gij mij een pistool zult geven waarmede ik mij voor het hoofd zal schieten, indien de nationale garde zich zal vertoonen. (*beweging.*)

Gij zijt een dappere kerel, antwoordden zij en deden mij toen veilig vertrekken. Nu volgde ik de linie der boulevards en ontmoette daar de Generaal *Lamoricière*, dien ik verzocht het vuur te doen staken en nog in eene schikking te treden. Op het oogenblik dat men elkander naderde om te parlementeren en te onderhandelen, zijn de schoten gevallen waarvan er één den aartsbisschop van Parijs getroffen heeft.

Een lid. Gij ziet dus wel dat alles dan nog niet geëindigd is.

De president. Vijf barricades zijn omver gehaald. De overgaaf is volledig. Eene nieuwe depeche, die mij daar zoo even wordt ter hand gesteld, zal er u meer van zeggen. Indien na verloop van een uur mij iets belangrijks wordt medegedeeld, zal ik u, daar de kamer en permanence is, dadelijk bijeen laten komen, om het u mede te deelen. (*Geraas.*) Laten wij de bijzonderheden ter zijde stellen, en ons alleen met positieve feiten bezig houden: de overgaaf der voorstad Saint-Antoine.

Tien minuten na deze opheffing der zitting, komen vele vertegenwoordigers de zaal binnen en roepen: wij zijn verraden. De drie bataillons zijn door de oproerlingen gefusilleerd. Uitroepen van afgrijzen doen zich op de tribunes hooren. Men spot aan den anderen kant met de ligtgeloovigheid van den heer *Sénard*, die niet tegenwoordig is.

De heer *Sénard* komt de zaal weder binnen. Eene opeengedrongen groep vormt zich aanstonds om hen heen en hij schijnt al het mogelijke aan te wenden om de hoorders te doen bedaren. Te vergeefs verzoekt men hem het spreekgestoelte te beklimmen; hij antwoordt, geene geschreven nieuwstijdingen te hebben.

Eenige oogenblikken daarna komt een andere vertegenwoordiger, die bevestigt dat het feit van dat verschrikkelijk verraad ongelukkig maar al te zeer bewezen is.

Ten half twee ure wordt de zitting hervat.

De heer president zet zich, zigtbaar bewogen, op den zetel; hij doet de bel met kracht hooren. De deurwaarders gaan de vertegenwoordigers overal roepen waar zij zich bevinden. De banken der zaal zijn spoedig ingenomen.

De heer Senard: Burgers, een eerste woord, dat alles in zich bevat: *alles is geëindigd* (*Toejuichingen.*)

Nu eenige korte bijzonderheden. Van het oogenblik af, dat de adjudant des ministers was aangekomen hebben zich verontrustende tijdingen, geheel tegenstrijdig geruchten verspreid. . . . .

De heer *A. Thouret* beklimt het gestoelte en wil den president toespreken (daartegen verzet men zich met kracht).

De president zegt dat de heer *A. Thouret* hem wilde mededeelen, dat de heer *Larabit* bevrijd is. Vervolgens voortgaande met zijne verklaringen omtrent de capitulatie, zegt hij dat, indien er na den eersten eisch tot capitulatie geaarzeld is, dit daarvan het gevolg was, dat in zoodanige zaak, de magt van een parlementair moeijelijk overal kan erkend worden. Maar het is officieel dat een majoor van de guides, die door den minister van oorlog tot mij gezonden is, de gansche voorstad is doorgetrokken, van de Bastille af tot aan de Barrière du Trône; hij is langs den regterkant der voorstad terug gekomen.

Op alle punten kruisen patrouilles ongehinderd rond. De majoor heeft wel aan de linkerzijde der voorstad een enkel kanonschot gehoord, maar het is duidelijk dat dit een sein was door den generaal *Lamoricière*, die met den generaal *Peyrrot* moest overeenkomen. Kortom, hij is de gansche voorstad Saint-Antoine doorgegaan en indien men aan den linkerkant nog eenige kanonschoten hoort, dat is, in de rigting van Menilmontant en het kanaal, dan zijn die niet anders dan de laatste sporen van een' strijd, die thans zijne beslissing bereikt heeft.

De heer *Aldersward* zegt thans dat hij stellig berigt van generaal *Lamoricière* heeft dat het onwaar is dat de drie bataillons zouden verraden zijn, en kort daarna werd eene depeche van generaal *Cavaignac* voorgelezen, inhoudende dat, dank de genomene maatregelen, *het oproer allerwege bedwongen en er geen strijd meer in Parijs is.* Hij voegt er bij, dat zoodra alle gevaar geweken zal zijn, hij zich haasten zal om de buitengewone magt, waarmede hij bekleed is, in den boezem der vergadering weder neêr te leggen. — Hierop ging een luid gejuich van *Leve de Republiek* op, en kort hierna is de vergadering gescheiden.

Uit de vele, verwarde berigten ontleenen wij nog de volgende bijzonderheden:

De opstandelingen hadden eenige stukken geschut, dat van Vincennes aankwam, bemagtigd, en hebben daarmede vele verwoesting onder de troepen aangerigt. De generaal *Négrier*, de dappere veroveraar van Constantine, is gesneuveld; de generaal *Damenne* heeft het been verloren; generaal *Rapatel* moet ook gekwetst zijn.

Behendig wisten vertrouwden aan de muitelingen kruid en lood te bezorgen; dan waren het melkmeisjes, die dit in hunne vaten verborgen hadden; dan waren er patronen in brooden verstoken; een andermaal zag men een gewaanden gewonde op een matras wegvoeren, die vol krijgsvoorraad was. De zuster van *Blanqui* is genoegzaam op eene barricade gevat; hare woning was een volslagen arsenaal; op een ander punt heeft men ook een ruimen voorraad van ammunitie gevonden. Niet zelden waren zoogenaamde behoeftige lieden van aanzienlijke geldsommen voorzien. Nevens daden van grooten moed heeft men ongelukkig de verregaandste gruwelen gezien; in sommige wijken werden de troepen met kokende olie overgoten: in een woord, tooneelen, die aan de meest barbaarsche tijden doen denken. Te regt mag men zeggen, dat de nationale garde van Parijs door hare heldhaftigheid Europa voor barbaarschheid behoed heeft. Eene militaire commissie is thans zamengesteld, en allen die als vrijgelaten boeven erkend, of daarmede gelijk gesteld kunnen worden, worden terstond daarvoor gebragt.

Bij deze bijzonderheden voegen wij nog die, uit eenen brief van een landgenoot, die van zondag gedagteekend is; al wat slechts de wapenen kon dragen, is te wapen gevlogen of genoodzaakt geworden de woelzieken te bevechten. En na dien gruwzamen strijd, eischt men nu allerwege vrouwen op, om hulp te verleenen aan de gekwetsten, de stervenden: allerwege wordt pluksel vervaardigd, matrassen, dekens, leeftogt gevorderd: eene door den vijand veroverde stad kon zoo veel ellende niet ondergaan, als wij hier dagen lang ondervonden hebben. Elke minuut was doodsangst, voor zich en de naaste betrekkingen, wier lot men nog niet kent, daar de nationale garden vrijdag ochtend hunne huizen hebben verlaten en er nog niet terug zijn. De Hemel redde toch deze stad en Frankrijk! In dienzelfden geest van rouw laat het *J. d. Débats* zich uit, dat de groote offers nagaat, welke de overwinning der orde boven bandeloosheid aan de fransche maatschappij gekost heeft.

Te 's Gravenhage, bij GEBROEDERS BELINFANTE.